

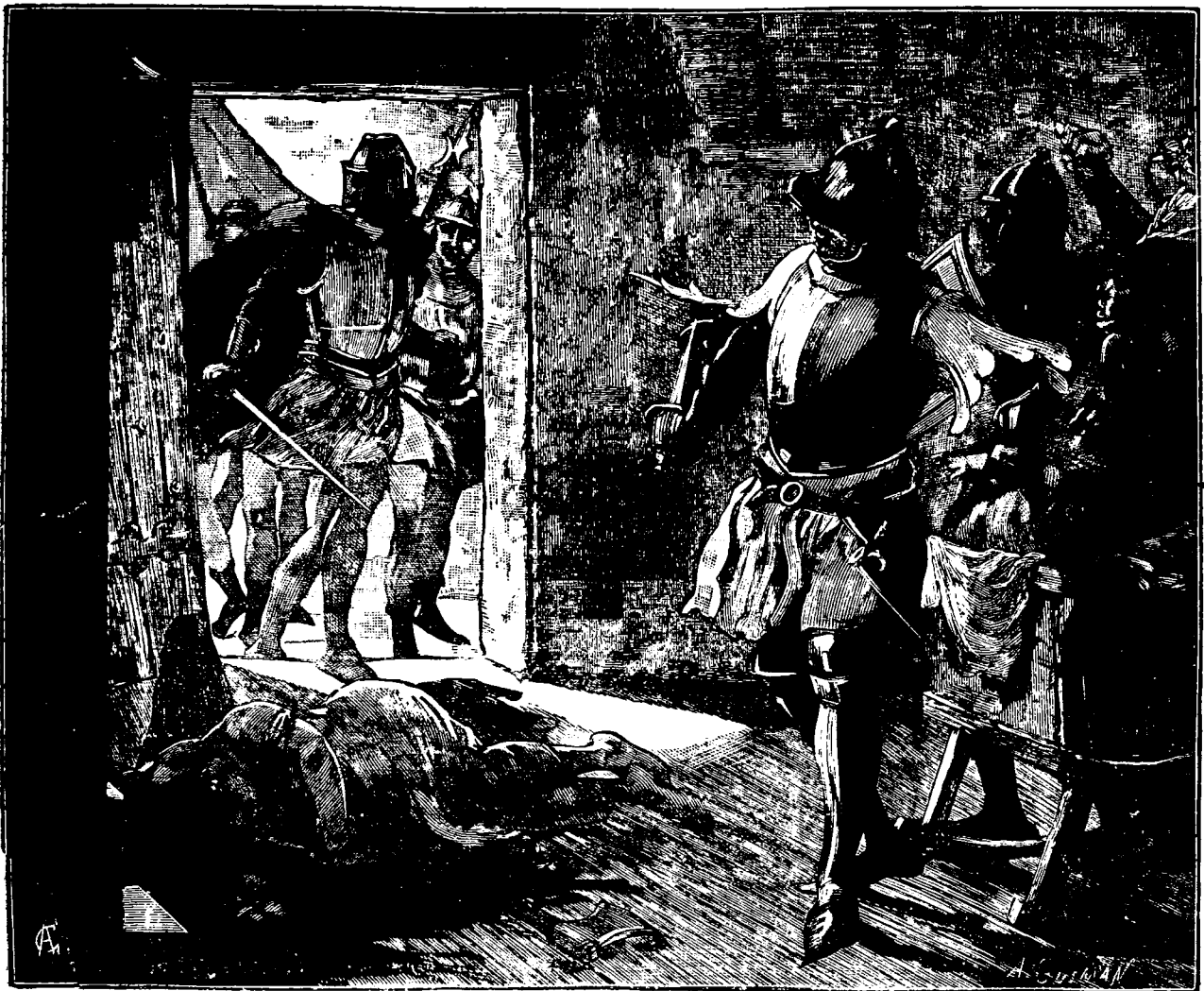
ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

(1 Νοεμβρίου 1886 — 31 Ὀκτωβρίου 1887).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»
Σ. ΟΔΟΣ ΠΛΑΤΕΙΩΝ Σ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»
Σ. ΟΔΟΣ ΠΛΑΤΕΙΩΝ Σ.

1887

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟΥ Γ' ΤΟΜΟΥ

✓ ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ίσιδωρίδου Ι. Σκυλίτση	Σελ. 2.	Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΕΡΩΣ, αθηναϊκή εικών υπό Αισώπου ..	Σελ. 351.
✓ ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μυθιστορία Ernest Dubreuil	» 3.	Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ, αθηναϊκή εικών υπό Αισώπου ..	» 359.
Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ, διήγημα Έδγάρδου Πίου, μετάφρασις Έμ. Ροίθου	» 5.	Ο ΔΕΥΚΟΣ ΤΑΦΟΣ, διήγημα Evariste Carrance	» 367.
Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, (τίλος), μυθιστορία Αλεξάνδρου Δουμά, μετάφρασις Δμλ.	» 6.	ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΚΟΥΡΕΥΣ, Ισπανικόν Άνέκδοτον	» 384.
ΣΥΖΥΓΟΥ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ, διήγημα Εύγενίου Σύη	» 7.	✓ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ Δε-Ναβερού	» 386.
Η ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ, διήγημα Α. Fourgeaud	» 23.	ΕΥΡΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ; διήγημα Saint - Juirs, μετάφρασις Αισώπου	» 399.
ΗΜΕΡΑ ΓΑΜΩΝ, διήγημα Α. Garreau	» 40.	Ο ΑΔΑΜΑΣ, διήγημα Άλφόνσου Κάρρ, μετάφρασις Ίωακείμ Βαλαβάνη	» 406.
Η ΧΡΥΣΗ ΜΝΗΣΤΗ, αρχαίος Καστιλιανός μύθος.	» 46.	✓ ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ, εκ τών του Όφμζν, μετάφρασις Μ. Μητσάκη	» 445.
ΑΣΠΗΡΗ και ΜΑΥΡΗ, υπό Ε. Κ. Άσωπού.	» 56.	Σύγχρονος Έλληνική Κοινωνία : ΝΑΙ ΚΑΙ ΟΧΙ, υπό Γρ. Δ. Ξενοπούλου	» 474.
ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ, Έκ τής εις Ίσπανίαν περιηγήσεως του Ρ. L. Imbert.	» 64.	ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΝ, διήγημα Edouard Courdon, μετάφρασις Αισώπου	» 493.
ΑΛΗΘΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑ, διήγημα Εύγενίου Σύη	» 71.	✓ ΜΑΡΙΩΡΗ ΔΑΒ, διήγημα του Άμερικανού Θωμά Άλδριχ, μετάφρασις Γ. Α. Βαλαβάνη	» 540.
✓ ΔΕΥΚΗ ΔΟΡΖΗ, διήγημα Α. Σουβέστρ, μετάφρ. Γ. Α. Βαλαβάνη	» 80.	Έπιστημονικά Περιεργα : Ο ΚΑΡΑΤΟΜΗΘΕΙΣ ΑΝΑΖΗ, υπό του Γάλλου Άκαδημαϊκού L. de Beaumont	» 525.
Ο ΚΛΕΠΤΗΣ, υπό Γρ. Δ. Ξενοπούλου.	» 86.	Σύγχρονος Έλληνική Κοινωνία : ΤΑ ΣΤΕΝΑ ΤΟΥ ΚΥΡ ΓΙΩΡΓΗ, υπό Γρ. Δ. Ξενοπούλου	» 527.
ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΕΙΟΝ, κατά τον Φραγκίσκον Κοπέ.	» 121.	✓ ΑΘΩΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ, Ιστορικόν διήγημα κατά τὸ ἰταλικόν ΒΕΡΘΑ ΚΑΙ ΡΟΔΟΛΦΟΣ, διήγημα Άλφόνσου Κάρρ, μετάφρασις Ίωακείμ Βαλαβάνη	» 534.
ΕΝ ΑΘΥΡΜΑ, υπό Γρηγ. Δ. Ξενοπούλου.	» 137.	Ο ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ, διήγημα κατ' Άνδρσεν, υπό Αισώπου	» 551.
Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ, υπό Φρειδ. Σουλιέ, μετάφρ. Γ. Α. Βαλαβάνη	» 141.	ΕΡΩΤΕΣ ΕΙΚΟΣΑΕΤΩΝ, μετάφρασις Α. Π. Κανελλοπούλου ..	» 555.
ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ - ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ, υπό Michel D. Yan.	» 144.	ΥΠΟ ΤΗΝ ΔΑΙΜΟΤΟΜΟΝ, εκ τών του Α. Δουμά	» 558.
Ο ΕΡΩΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΚΑΟΓΑΣ, υπό Louis Ulbach.	» 145.	ΠΑΛΑΙΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ, υπό τής δεσποινίδος Παράδοσις ..	» 559.
Η ΘΡΑΥΣΘΕΙΣΑ ΚΙΘΑΡΑ, εκ τής εις Ίσπανίαν περιηγήσεως του Γάλλου Ρ. L. Imbert.	» 152.	✓ Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, μυθιστορία Μαρίου Οδσσάρ.	» 562.
ΕΝ ΤΗΙ ΘΥΣΕΛΛΗ; μετάφρασις Χαρ. Άννίου.	» 160.	✓ Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, μυθιστορία Έμμανουήλ Γουζαλις	» 564.
Η ΕΡΩΤΟΛΗΨΟΣ ΝΗΡΗΙΣ, υπό Αιμιλίου Ζολά, μετάφρασις Αισώπου	» 167.	✓ ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ, μυθιστορία Λάμπρου Ένουάλη. ..	» 569.
ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΙΗΤΑΙ, μετάφρασις κ. Δεσποίνης Α. Άγγερέτ υ	» 175.	ΕΑΝ ΗΓΑΠΩΝ I . . . , διήγημα εκ του Γαλλικού	» 574.
✓ ΧΗΡΑ και ΠΑΡΘΕΝΟΣ, μυθιστορία Άγγλο - Καναδική, υπό Αιμιλίου Σεβαλιέ.	» 178.	✓ Η ΔΟΥΛΗ, υπό Γαβριήλ Πρεβόστ	» 619.
Η ΑΝΩΓΥΜΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ, εκ τών του Φρειδερ. Σουλιέ.	» 200.	ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, υπό Εύγενίου Μαρé	» 675.
ΧΩΡΙΚΗ και ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ, εκ τών του Ρώσου Καρραμζίν	» 207.	✓ ΠΟΥΛΑΒΑ, εκ τών του Έθνικου ποιητού Άλεξ. Πούσκιν, μετάφρασις Π. Γ. Κοκκόλη	» 680.
ΣΙΩΠΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΕΙΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, Ισπανικόν διήγημα υπό τής κυρίας F. Caballero	» 218.	Ο ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣ, διήγημα Pierre Valdagne, μετάφρασις Αισώπου	» 691.
ΕΙΣ ΧΟΡΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΩΝ, διήγημα Α. Δουμά ..	» 230.	ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ, υπό André Surville	» 696.
Ο ΛΙΘΟΓΛΥΦΟΣ, διήγημα Bonaventure Soulas	» 239.	ΦΑΣΜΑ - ΜΝΗΣΤΗΡ, εκ τών του Άμερικανού Βασιγκτῶνος Ίρβιγκ μετάφρασις Δμλ.	» 698.
ΟΙ ΔΕΚΑ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ, Ιστορικόν Έπεισόδιον, υπό Α. Π. Κανελλοπούλου	» 247.	ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΝΕΑΝΙΔΟΣ, διήγημα εκ του γαλλικού	» 707.
✓ Η ΑΡΚΤΟΣ, εκ τών του Ρώσου Sollohoub	» 254.	Η ΕΠΑΥΛΙΣ ΚΕΡΓΟΡΙΕ, μετάφρασις Α. Κανελλοπούλου ..	» 715.
ΝΥΞ ΕΥΘΥΜΟΣ, εκ τών του Guy de Maupassant, μετάφρασις Μ. Μητσάκη	» 261.	✓ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣ	» 723.
ΤΟ ΓΕΛΩΝ ΚΡΑΝΙΟΝ, μετάφρασις Χαρ. Άννίου	» 277.	ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΕΡΙ ΔΟΥΜΑ	» 724.
✓ ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσική Ίβάν Τουργκένιεφ, μετάφρασις Γ. Α. Βαλαβάνη	» 281.	Ο ΚΟΜΗΣ ΔΑΒΕΡΝΗ, μυθιστορία Αύγουστου Μακέ, μετάφρασις Χαρ. Άννίου	» 726.
Η ΠΑΤΡΙΣ ΑΔΕΛΦΟΝΕΙ, υπό Έπ. Π. Πολιτάκη	» 288.	ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μυθιστορία Fortunè Boisgobey, μετάφρασις Αισώπου	» 729.
ΚΑΘ' ΟΔΟΝ, διήγημα, εκ του κοινωνικου βίου, υπό Αισώπου	» 295.	✓ Η ΣΗΜΑΙΑ, υπό Ίουλίου Κλαρετῆ, Έργον στεφθέν υπό τής Γαλλικής Άκαδημίας	» 733.
✓ Η ΚΡΗΝΗ ΤΟΥ ΜΠΑΞΕ - ΣΑΡΑΪ, εκ τών του Έθνικου τής Ρωσσίας ποιητού Άλεξ. Πούσκιν, μετάφρασις Π. Γ. Κοκκόλη	» 303.	Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ, διήγημα Άλβέρτου Δελπί, μετάφρασις Γ. Μάνεση	» 783.
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΥΦΟΣ, μετάφρασις Α. Π. Κανελλοπούλου ..	» 319.	✓ ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ, υπό Έρρίκου Ρ. βιέρ, μετάφρ. Πέτου Βενέρη	» 794.
ΔΓ' ΕΝΑ ΣΤΡΟΒΙΛΟΝ, διήγημα Ludovic Halévy, μετάφρασις Αισώπου	» 327.	✓ ΠΟΥΛ ΑΡΓΑ, αθηναϊκή εικών, υπό Αισώπου	» 837.
Μ Α ΚΑΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, δημώδες Σβεκικόν διήγημα, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα	» 343.		

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.
 συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 ρωπῆς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 χαρνομημάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

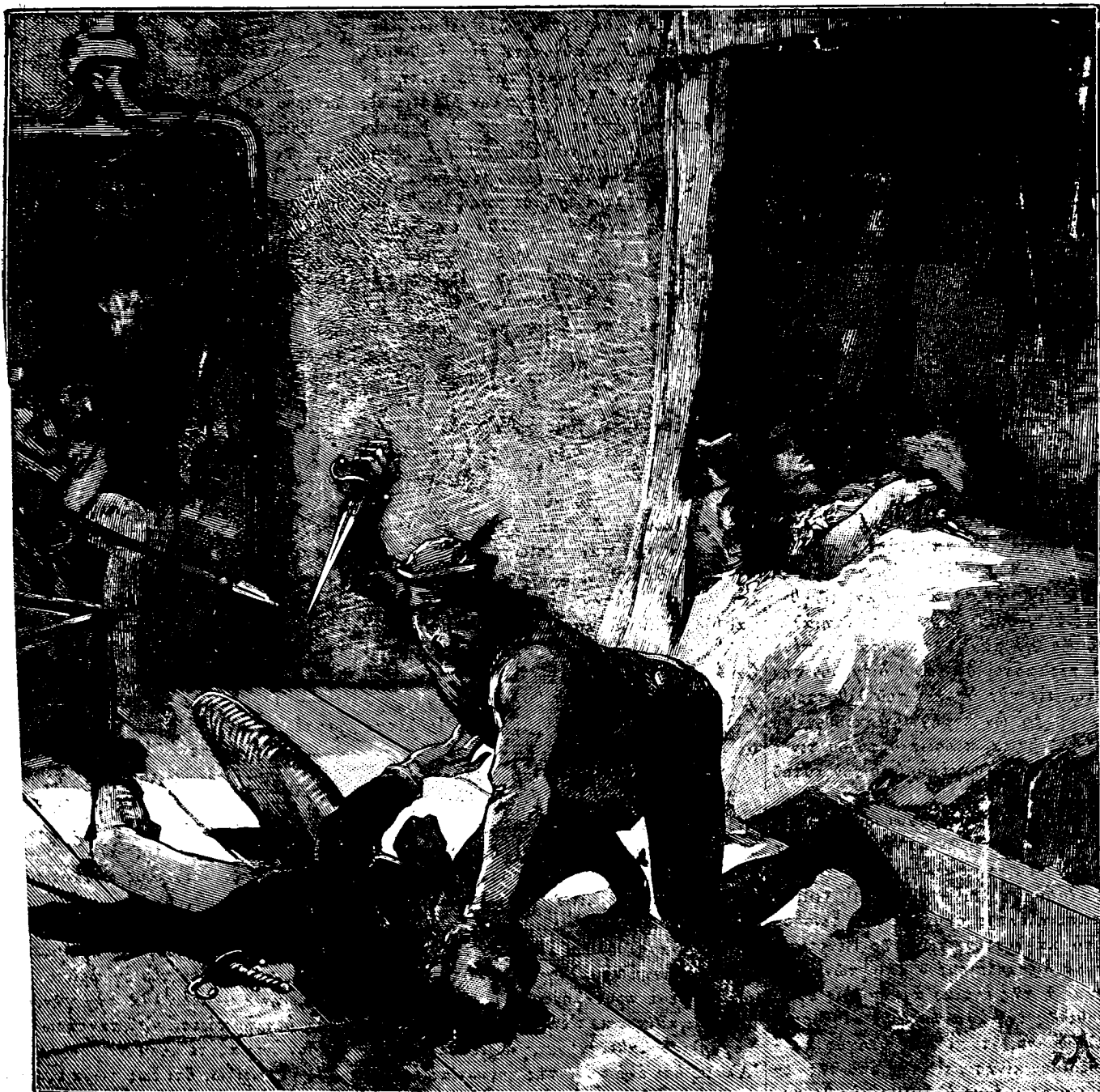
ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρ. Π. Σκολιόση.
 — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία ERNEST DUBREUIL,
 μετάφρ. Σ. Τ. — Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ, διήγημα Ἐδγάρδου Πόου,
 μετάφρ. Ἐμ. Ροΐδου. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀ. Λουμᾶ,
 μετάφρασις Δμλ. — ΣΥΖΥΓΟΥ ἘΚΔΙΚΗΣΙΣ, διήγημα Εὐγένιου Σὺη.

ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτία :
 Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8:50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
 Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΥΠΟ ERNEST DUBREUIL

Βοήθειαν... ὁ κόμης τοῦ Νεβέρ δολοφονεῖται! [σέλ. 3]

Ὁ σεβαστὸς κ. Ι. Ἰσιδώριδης Σκυλίσης, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ ἡμῶν τοῦ νὰ ἀναθεωρήσῃ τὸν **Λέοντα Λεωνῆ**, τὸ ἐκλεκτότερον τῶν ἔργων τῆς περιφανοῦς μυθιστοριογράφου **Γεωργίας Σάνδης**, ἀπὸ τῶν ἡμῶν τὴν κατωτέρω καταχωριζομένην ἐπιστολήν: Σ.τ.Δ.

Τῇ Διευθύνσει

τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων

Τὴν πρότασίν σας τοῦ ν' ἀναθεωρήσω πρὸς τὴν ἐκδοσὶν τὴν μετάφρασιν τοῦ **Λέοντος Λεωνῆ**, γενομένην ἐπ' ἐμοῦ, ἐν ἔτει 1847—τεσσαράκοντα ἔτη ἔκτοτε, θεῶ ! — ἐδέχθη προθύμως, ὅχι μόνον διότι ἡ μετάφρασίς μου ἐκείνη πολλὰ περιεῖχε σφάλματα γλωσσικά, οὔτε διότι αὕτη ἡ ἐργασία ἐμελλε νὰ μοι ἀναμνήσῃ τοὺς νεαροὺς μου ἐκείνους χρόνους· ἀλλὰ κυρίως διὰ τὸν σχεσιασμόν εἰς δὲ λήγει τὸ πέμπτον κεφάλαιον τοῦ ὄραίου τούτου καὶ διδακτικωτάτου πρὸς τὸ γυναικεῖον φύλον διηγήματος: «Κατέστην μετεωροπαθῆς, μυθιστοριώδης (βωμαρτζική)· ἀλλοίμορον δὲ εἰς τὴν γυναικα, ἥτις τοιοῦτον ἀποκτᾷ χαρακτῆρα ! ἀλλοίμορον !»

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ **Λέοντος Λεωνῆ**, δύναται πᾶς γορεὸς νὰ λέγῃ, χρειὰς τυχεύσης, εἰς τὴν θυγατέρα του: «Ἐθνημοῦ τὰ ἀλέθρια ἐπιφανῆ προτερήματα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, καὶ τὰ τῆς δι' αὐτῶν σαηνευθείσης Ἰουλίτης τὰ ἀνίατα παθήματα.»

I. ΙΣΙΔ. ΣΚΥΛΙΣΗΣ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΣΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ I. ΙΣΙΔ. ΣΚΥΛΙΣΗΣ

Ἡμεθα εἰς τὴν Βενετίαν. Τὸ ψῆχος καὶ ἡ βροχὴ εἶχον ἀποδιώξει τοὺς περιπατητάς καὶ τοὺς προσωπιδοφόρους ἐκ τῆς πλατείας τοῦ **Ἀγίου Μάρκου** καὶ ἐκ τῶν παροχθίων ὁδῶν.

Ἡ νύξ ἦτο ἀσέληνος καὶ σιωπηρὰ· μακρόθεν δὲ μόνον ἤκούετο ὁ μονότονος ῥόχθος τῶν κυμάτων τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους, συντριβομένων εἰς τὰς ἀκτὰς τῶν νησιδίων, ἐφ' ὧν ἡ πόλις εἶναι οἰκοδομημένη, καὶ ἐκ διαλειμμάτων αἰφωναί τῶν νυκτοφυλάκων τῆς φρεγάτας, ἥτις φρουρεῖ τὴν εἰσοδὸν τοῦ πορθμοῦ τοῦ **Ἀγίου Γεωργίου**, διεσταυροῦντο μὲ τὰς ἀπαντήσεις τῆς ἀκταιώρου γωλέττας. Ἡ ἀπόκρυος νύξ ἐκείνη ἐντὸς μὲν τῶν παλατιῶν καὶ τῶν θεάτρων ἦτο ἀναμφιβόλως λαμπροτάτη, ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν τὰ πάντα παρίσταντο πένθημα, οἱ κρεμαστοὶ δὲ φανοὶ διέχονον τὴν αἴγλην των εἰς τὰς ὑγρὰς τοῦ λιθοστρώτου πλάκας, ἐφ' ὧν ἀντήχει μακρόθεν τὸ ἐσπευσμένον βῆμα προσωπιδοφόρου τινὸς βραδύναντος, κεκαλυμμένου ὑπὸ τὸν αὐτοῦ μανδύαν.

Ἐκαθήμεθα οἱ δύο καταμόνοι εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ πρώην παλατιοῦ **Νάση** (palazzo Nasi), κειμένου ἐπὶ τῆς **Ὀχθῆς τῶν Ἑσκληθόνων** (riva dei Schiavoni), καὶ μεταποιηθέντος σήμερον εἰς ξενοδοχεῖον, τὸ κάλλιστον τῶν τῆς Βενετίας. Κηρία τινὰ διεσκορπισμένα ἐπὶ τῶν τραπέζων καὶ ἡ τῆς ἐστίας ἀνάλαμψις ἐφώτιζον ἀσθενῶς τὴν ἀχανῆ ἡμῶν αἰθουσαν, καὶ ὑπελάμβανες ὅτι αἱ τῆς φλογὸς ἀναπάλσεις ἐδίδον κίνησιν εἰς τὰς ἐπὶ τῆς ὀροφῆς ἐξωγραφημένας ἀλληγορικὰς θεότητες. Ἡ Ἰουλίττα οὕσα ἀδιάθετος δὲν ἤ-

θέλησε νὰ ἐξέλθῃ. Ἐξηλωμένη ἐφ' ἐνὸς ἀνακλίντρου καὶ σχεδὸν περιτετυλιγμένη ἐντὸς τοῦ ἐκ λευκῆς σισύρας μανδύου τῆς ἐφαίνετο ὑπνώττουσα ἐλαφρὸν ὕπνον, ἐγὼ δὲ περιεφερόμην ἀθορυβῶς ἐπὶ τοῦ τάπητος, σιγᾶρα καπνίζων χαρτοτύλιχτα τοῦ **σεργιῶου**.

Εἰς τὴν πατρίδα γνωρίζομεν οἱ Ἴσπανοὶ διαθέσιν τινα ψυχῆς, εἰς μόνους ἴσως ἡμᾶς ἰδιάζουσαν. Αἰσθανόμεθα εἰδὸς τι σκυθρωπῆς ραθυμίας, καθ' ἣν ὅμως δὲν διακρίπτεται ἡ ἐργασία τοῦ νοῦς ὡς παρὰ τοῖς Γερμανοῖς καὶ Ἀσιανοῖς, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς τελευταίους, ὅταν κάμνωσι κέφι τουναντίον, ἡ διάνοια εἶναι παρ' ἡμῖν εἰς ἐνέργειαν καθ' ἣν ὥραν φαινόμεθα βυθισμένοι εἰς ἔκστασιν· καὶ ὅταν μὲ τὸ σιγᾶρον εἰς τὸ στόμα περιπατῶμεν μεθοδικῶς ὥρας ὀλοκλήρους, χωρὶς οὐδὲ σπιθαμῆν νὰ ἐκτραπῶμεν τῆς γραμμῆς, ἥτις συμπιπτει νὰ ἦναι σχεδιασμένη εἰς τὸ ψηφιδωτὸν ἔδαφος, τότε ἐκτελεῖται παρ' ἡμῖν εὐκολώτερον ἢ, ὡς εἰπεῖν, πέψις τοῦ πνεύματος. Εἰς προμοίαις στιγμᾶς τεχνολογοῦμεν τὰ σπουδαιότερα τῶν σχεδίων μας, καὶ οὕτω πως πρᾶυνοντες τὸν ἐρεθισμὸν τῶν παθῶν μας ἐξάγομεν τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν. Ἀταραξίαν μεγάλην βλέπεις εἰς τὸν Ἴσπανὸν ὅποτε μάλιστα βουλευεται ὑψηλὸν ἢ ὀλέθριον τι. Ἐβουλευομένη κ' ἐγὼ τότε· ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μου βούλευμα οὐδ' ἠρωϊκὸν τι ἐτέκταινεν οὐδὲ φρικῶδες. Ἀποῦ ἐξηκοντάκις σχεδὸν περιήλθα τὴν αἰθουσαν, καὶ ἐκάπνισα ἕως δωδεκάδρα σιγᾶρων, συνέλαβα τὴν ἀπόφασίν μου. Πορευθεὶς ἐστάθην πλησίον τοῦ ἀνακλίντρου, καὶ μὴ φροντίσας περὶ τοῦ ὕπνου τῆς νεαρᾶς συντρόφου μου,

— Ἰουλίττα τὴν εἶπα, ἔρχεσαι νὰ γίνωμεν σύζυγοι;

Ἦνοιξεν αὕτη τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠτένισε πρὸς ἐμὲ ἄνευ τινὸς ἀποκρίσεως· ὥστε ὑπολαβὼν ὅτι δὲν μὲ ἤκουσε, τὴν ἠρώτησα ἐκ νέου τὸ αὐτό.

— Ἦκουσα, ἤκουσα, ἀπήντησε μὲ ἀδιαφορίαν· καὶ πάλιν ἐσιώπησε.

Ἐπέλαθα ὅτι ἡ πρότασίς μου δὲν εὐηρέστησεν εἰς αὐτήν· ὀργὴ δὲ μ' ἐκυρίευσεν καὶ θλιψις καὶ ἀδημονία πολλὴ ἐκ τούτου, ἀλλ' ὅμως αἰδούμενος τὴν ἰσπανικὴν σοφροσύνην δὲν ἀπέδειξα τίποτε, καὶ ἤρχισα πάλιν τὸ βραδύ βᾶδισμά μου.

Εἰς τὴν ἐβδόμην στροφὴν, ἡ Ἰουλίττα μὲ διέκοψεν εἰπούσα,

— Καὶ τί θὰ καταλάβωμεν;

Περιήλθα ἐκ νέου τὴν αἰθουσαν τρίς, ἀπέριψα ἔπειτα τὸ σιγᾶρον, καὶ παρασύρξας καθέδραν ἐκάθησα πλησίον τῆς.

— Ἡ σημερινὴ σου θέσις ἐνώπιον τῆς κοινωνίας συμπεραίνω ὅτι θὰ σὲ λυπῇ, τὴν εἶπα.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη ἀνεγείρουσα τὴν ἐρατεινὴν κεφαλὴν τῆς καὶ τὰ μελανὰ τῆς ἐπ' ἐμὲ προσηλόνοσα ὄμματα, προδίδοντα, καίτοι κατ' ἐπιφάνειαν ἀπαθῆ, μελαγχολίαν βαθεῖαν· ναί, γνωρίζω, καλέ μου Ἀλαίε, ὅτι ἐνώπιον τῆς κοινωνίας ἐστιγματίστην δι' ἀνεξκλείπτου δυσφημίας. — Γυνὴ ἑταῖρα . . .

— Ἀλλ' αὕτη ἐξαλείφεται, ὦ Ἰουλίττα τὸ ὄνομά μου θὰ ἀπέπλυνε τὸ ἰδικόν σου.

— Ἴδε ἔπαρσιν ἀριστοκρατικὴν ὑπελαβε μετὰ στεναγμοῦ· ἔπειτα δὲ ἴφιδίως στραφεῖσα πρὸς με καὶ δρᾶξεν τὴν δεξιάν μου, ἔφερον αὐτὴν ἀκουσίως εἰς τὰ χεῖλη τῆς, καί,

— Ἀληθινὰ, ἠρώτησεν, ἀληθινὰ θὰ ἐνυμφεύσο, Βυσταμεντίε; Ὡ ποῖα σὺ κρῖσις μὲ ἔφερες νὰ κάμω!

— Τί δηλοῖ ὁ λόγος οὗτος, πεφίημι μου; τὴν ἠρώτησα. Αὕτη ὅμως δὲ ἀκρίθη· μόνον ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς σφθονα δάκρυα.

Τῶν δακρῶν τούτων ἐγνώριζα καλὰ στα τὴν ἀφορμὴν, διὸ καὶ τὰ μέγιστα πικράνθη· κατεσίγασα ὅμως τὴν ἐγκρησίαν μου, καὶ ἐπανελθὼν ἐκάθησα πρὸς αὐτήν.

— Ταλαίπωρὴ μου Ἰουλίττα, τὴν ἔγω, αἰωνίως λοιπὸν θὰ αἰμάσσει αὐτὴν ἡ πληγὴ;

— Ἀπὸ τὰς συμφωνίας μας ἡ πρός, ἀπεκρίθη, εἶναι τὸ νὰ μὲ συγχωρῆθῶ καλίω.

— Κλαῦσε λοιπὸν, τὴν λέγω, κλαῖ, ἀθλία ψυχὴ, περιαλγῆς ψυχῆ, ἀλλ' ἄψε ὕστερον καὶ ἀποκρίνου εἰς τοὺς λόγους.

Ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά τῆς καὶ ἔθεσεν τὸς τῆς χειρὸς μου τὴν χεῖρά τῆς.

— Ἰουλίττα, τὴν λέγω, δὲν εἶναι ἄρθρον τὸ νὰ νομίζεσαι ὡς μία ἑταῖρα. Ἐ μέλουν αἱ ἰδέαι καὶ οἱ σκαιοὶ λόγοι τῶν ἀνοήτων; Σὺ εἶσαι φίλη μου, ἀδελφῆνυ, ἐρωμένη μου . . .

— Ἐρωμένη σου· ἀλλ' αὐτὸ ττο, Ἀλαίε μου, μὲ καταισχύνει. Μὴ τάττεσαι, ἄλλο θέλω νὰ εἰπῶ. Προτιμῶν ἠθάνατον τοῦ νὰ προσφέρω ἀντιτιμωτῆς εὐγενοῦς καρδίας σου καρδίαν ἠμισθεον, ὅποια εἶναι ἡ ἰδική μου.

— Μὴ σε μέλη περὶ τούτου, φίλιου· ζωपुरοῦμεν ἡμεῖς τὴν τέφραν τῆς ἔγον κατ' ὀλίγον· ἄψε μου τὴν ἐλπίδα ὅτι νὰ πάρχει εἰς αὐτὴν σπινθῆρ τὸν ὁποῖοδύναμαι νὰ ἐξίχνιασω.

— Ναί, ναί, τοῦτο ἐλπίζω ὡς κποθῶ! προσέθεσεν ἱλαρυνθείσα. Ὡστε θέλεις σύζυγον . . . Πλὴν διατί; πλεονεῖ ἄρα γε θὰ μὲ ἀγαπᾶς τότε; ἢ μὴ θὰ μὲ ἐκράτεις ἀσφαλέστερα ὡς σύζυγον;

— Ὅχι, ἀλλὰ θὰ σὲ βλέπω τότε τυχεστέρην, καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχέστερο!

— Εὐτυχέστεράν! ἀπατάσαι· μαί σου εἶμαι ὅσον δίδεται εὐτυχῆς· ἤγουν τίτλος **Δόνας Βυσταμεντίου**, εἰμπορνομίξεις, νὰ μὲ καταστήσῃ εὐτυχέστεν;

— Δὲν λέγω τοῦτο, ἀλλὰ δύναται νὰ σὲ προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς αὐθάδεις τὸ κόσμου σαρκασμοῦς.

— Τοῦ κόσμου! εἶπεν ἡ Ἰουλίττα δηλαδὴ τῶν φίλων σου. Τί πράγμα καὶ ὁ κόσμος; ποτὲ δὲν τὸν ἐγνώρισα. Ἐθῆκα τὴν ζωὴν καὶ περιήλθα τὴν γῆν, ἡ ἀκόμη δὲν ἠμπόρεσα ν' ἀπαντήσω αὐτὸ ὅποῖον ὀνομάζετε κόσμον.

— Γνωρίζω, ὅτι ἕως τώρα ἐξῆς ὡς ἡ κόρη ἐκείνη τοῦ μύθου, ἥτις ἐκατεῖ ἐντὸς ὑαλίνης σφαιρας, καὶ ὅμως εἶδα

μῖαν ἡμέραν νὰ κλαίης διὰ τὴν οἰκτρὰν θέσιν ὅπου διέκεισο, καὶ τότε ἀπεράτιστα τὸ πᾶν εἰς σὲ νὰ προσφέρω, καὶ βαθμοὺς καὶ τίτλους μου, ἂν μόνον παρείχης εἰς ἐμὲ τὸν ἔρωτά σου.

— Λέγεις ὅτι μὲ εἶδες νὰ κλαίω, ἀλλ' ἠπατήθης. Δὸν Ἀλαίε, ἂν νομίζης ὅτι ἐκλαίω ὡς ἐκ τοῦ αἰσχους μου αἰσχος ἠδύνατο πλέον νὰ εὕρῃ χώραν εἰς τὴν ψυχὴν μου, ἐνῶ αὐτὴ ἦτο πλήρης θλίψεων; ἐνῶ τὰ ἀλγὴ τὴν κατέστησαν ἀνάσιθητον εἰς πάσαν ἐξωτερικὴν προσβολὴν; Ἄς ἐξηκολούθει ἐκεῖνος νὰ μὲ ἀγαπᾷ, καὶ δὲν ἤθελε ἄλλην παρ' αὐτὴν εὐδαιμονίαν, οὐδ' ἂν τὸ ἀποτροπαιότατον ἐφαινομένη τέρας ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ πράγματος τὸ ὅποιον ὀνομάζεις κόσμον!

Δὲν ἠδυνήθην νὰ καταθλίψω τὴν ἐκ τῆς ἀγκυρακτῆσός μου συγκίνησιν, ὅταν ἤκουσα τὸν λόγον τοῦτον ἠγέρθηθην θέλων νὰ περιπατήσω, ἀλλ' ἡ Ἰουλίττα μ' ἐμπόδισε.

— Ὡ, συγχώρει με, εἶπε μὲ φωνὴν ἰκετικὴν, συγχώρει με ὅτι σὲ θλίβω τοιούτοτρόπως. Τὸ νὰ μὴ λαλῶ περὶ ἐκείνου εἶναι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου.

— Ἔστω, Ἰουλίττα, τὴν ἀπεκρίθη πικρὸν στεναγμὸν καταπνίξας· λαλεῖ περὶ αὐτοῦ λοιπόν, ἀφοῦ τοῦτο σὲ ἀνγκυροφίξει· ἀλλὰ πῶς ἀκόμη καὶ τώρα νὰ μὴ εἰμπορῆς νὰ λησμονήσης ἐκεῖνον, ὅτε ὅλα τὰ περὶ σὲ τείνουν εἰς τὸ νὰ σὲ χορηγήσωσι νέαν εὐδαιμονίαν, νέαν ζωὴν, νέον ἔρωτά!

— Ὅλα τὰ περὶ ἐμὲ! εἶπεν ἡ Ἰουλίττα ἀνασκιοτήσασα. Δὲν εἰμεθα εἰς τὴν Βενετιάν; ἢ ἀπατώμαι;

ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον· ἡ ἐξ ἀπλαξίου λευκοῦ ἐσθῆς τῆς μυρίας ἐσημάτιζε πτυχὰς περὶ τὴν λεπτὴν τῆς ὀσφύς· ἡ ἐβενίνη κόμη τῆς ἐξεχύνετο ἀπὸ τῶν χρυσηλάτων μεγάλων καρφίδων, αἵτινες μόλις τὴν ὑπεβάσταζαν ἐτοιμόροπον, καὶ ὁ λαιμὸς τῆς περιεχέετο ὑπ' αὐτῆς, ὡς ὑπὸ μυριπνόου χνοῦ ἐκ μεταξῆς. Τόσον ὠραία ἦτο μὲ τὰς ὠρὰς παρειάς τῆς, μὲ τὸ μειδίαμά τῆς ἐκεῖνο, τὸ γλυκύτητος ὁμοῦ καὶ σοβαρότητος μετέχον, ὥστε λησμονήσας τὰ σκληρὰ τῆς λόγια ἐκινήθη ὅλος ψυχὴ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ· ἀλλ' ἤδη εἶχεν ὀλίγον ἀνασύρει τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου, καὶ, βλέπουσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐφ' ὧν σελήνης ἀκτῆς ὑγρά εἶχεν ἀρχίσει νὰ ὑποφέγγῃ,

— Ὡ, Βενετία, πόσον παρήλλαξες! ἀνερώνησεν· ἄλλοτε πόσον φαιδρὰν σὲ εἶχα ἰδῆ, καὶ πόσον μὲ φαίνεσαι ἐρήμη σήμερον καὶ πένθιμος!

— Πῶς! διέκοψα εἰπὼν ἤλθες καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν Βενετιάν! Καὶ πῶς, φίλη μου, νὰ μὴ μὲ τὸ εἶπῃς;

— Ἐβλεπα ὅτι πολὺ ἐπεθύμεις νὰ ἐπισκεφθῆς αὐτὴν τὴν περικαλλῆ πόλιν, καὶ ἠσθκνόμενη ὅτι θὰ μετέβαλλες πάθον ἂν ἔνα λόγον ἐπρόφερα. Ἐσιώπησα λοιπόν, διὰ νὰ μὴ γίνω αἰτία ν' ἀλλάξῃς ἀπόφασιν.

— Βεβαίως θὰ μετέβαλλα ἀπόφασιν! ἀπεκρίθη κρούσας κατὰ γῆς τὸν πόδα. Εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς ἐπαράτου ταύτης πόλεως ἂν εὕρισκόμεθα, καὶ μ' ἔλεγες ὅτι ἤλθες καὶ ἄλλοτε εἰς αὐτὴν, ἀμέσως θὰ δι-

ἠθύνα τὸ ἀκάτιον πρὸς ἄλλην ὄχθην, ἀμόλυντον ἀπὸ προμοίαν ἀνάμνησιν. Ἐκεῖ θὰ σ' ἔφερα, καὶ κολυμβητὶ ἀκόμη, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξω μεταξὺ τῆς τοιαύτης ἐπικινδύνου διακροθμεύσεως καὶ τῆς οἰκίας ὅπου εὕρισκόμεθα, οἰκίας ἥτις ἴσως εἰς πᾶν βῆμα σου ἐνθυμίζει καὶ φλογερὸν τῶν βημάτων ἐκείνου ἴχνος! Λέγε με λοιπόν, Ἰουλίττα, λέγε με, διὰ τὸν Θεόν! μετὰ σοῦ ποῦ δύναμαι νὰ εὕρω καταφύγιον κατὰ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ παρελθόντος; Ὀνόμασε μίαν πόλιν. . . δεῖξέ με ἐπὶ τῆς Ἰταλίας μίαν γωνίαν, ὅπου ὁ τυχοδιώκτης ἐκεῖνος νὰ μὴ σε πρᾶσσει!

Ἐκ τοῦ θυμοῦ ὠχρίασα καὶ ἔτρεμα σύσσωμος· ἡ Ἰουλίττα ἐστράφη καὶ ἠτένισε πρὸς ἐμὲ ψυχρῶς· ἔπειτα δέ, στρέψασα πάλιν τὰ βλέμματά τῆς πρὸς τὸ παράθυρον,

— Βενετία, εἶπεν ὑπῆρξε καιρὸς καθ' ὃν σὲ ἠγάπησεν ἡ ψυχὴ μας. . . δὲν σ' ἐπαναβλέπω μὲ ἀδιαφορίαν οὔτε σήμερον. . . Τὸν ἦσο προσφιλῆς. . . ὁδοιπορῶν παντοῦ σ' ἐνθυμεῖτο καὶ ἐστέναζε. σὲ ὀνόμαζε περιπόθητον τοῦ πατριδα. Ἰδοὺ διατί σὲ ἀγαπῶ ἔτι καὶ τώρα. Ὑπῆρξες ἡ κοίτις τοῦ οἴκου τοῦ, τοῦ εὐγενεῦς οἴκου τοῦ, καὶ ἐν τῶν παλατιῶν σου φέρει ἀκόμη τὸ αὐτὸ ὄνομα δ' εἶχε κ' ἐκεῖνος!

— Πρὸς Θεοῦ, εἶπα εἰς τὴν Ἰουλίτταν μὲ βαρυκαρδίον φωνὴν, πρὸς Θεοῦ! νὰ φύγωμεν, αὐριοῦ νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὴν περιπόθητον αὐτὴν πατριδα!

— Σεῖς, ἂν ἀγαπᾶτε, ἐλεύθερος εἰσθε νὰ φύγετε καὶ Βενετίαν καὶ Ἰουλίτταν, μὲ ἀπεκρίθη μὲ ψυχρότητα παγετοῦ ὅσον δι' ἐμὲ, εἰς κἀνεὸς διαταγὴν δὲν ὑπόκειμαι, καὶ ἀπὸ τὴν Βενετιάν θὰ φύγω ὅποταν τοῦτο μ' εὐαρεστήσῃ.

— Ἐκατάλαβα, τὴν εἶπα μὲ καρδιακὸν παροξυσμὸν ὁ Λεώνης εἶναι εἰς τὴν Βενετιάν.

Ἡ Ἰουλίττα ἐτινάχθη ὡς ὑπὸ ἠλεκτρισμοῦ.

— Τί λέγεις! τί εἶπες! Εἰς τὴν Βενετιάν εἶναι ὁ Λεώνης; ἀνέκραξεν ὡς ἐν παραφροσύνῃ· καὶ ριφθεῖσα ἐπὶ τοῦ στήθους μου,

— Ἐπκνάλαθέ μου ὅ,τι εἶπες. . . . πρόφερέ μου τὸ ὄνομά του. . . νὰ τὸ ἀκούσω τοῦλάχιστον ἀκόμη μίαν φορὰν.

Καὶ τὰ δάκρυα ἐπλημμύρησεν εἰς τὰ ὄμματά τῆς, ὑπὸ ἀλλεπαλλήλων δὲ πνιγομένη λυγμῶν ἔμεινε σχεδὸν λιπόθυμος.

Τὴν μετεκόμισα εἰς τὸ ἀνάκλιτρον, καὶ μὴ φροντίσας περιπλέον διὰ τὴν κατάστασίν τῆς, ἐπανέλαβα τὸ βᾶδιμά μου ἐπὶ τοῦ περιθωρίου τοῦ τάπητος.

Καθὼς πραύνεται εἰς τὰ πελάγη τὸ κύμα ὅταν ὁ νότος κλείσῃ τὰς πτέρυγας, οὕτω καὶ ἡ ὀργή μου τότε κατηνάσθη, λύπη δὲ πικρὰ τὴν διεδέχθη, καὶ νὰ κλαίω ἤρχισα πράγματι ὡς γυνή.

Ἐπεται συνέχεια.

Τὸ κατωτέρω καταχωριζόμενον δραματικώτατον μυθιστόρημα μετεφράσθη ἐπιτυχῶς παρὰ φίλου, καὶ ἄλλοτε εὐδοκίμως καλλιεργήσαντος τὰς Μούσας. Λυπούμεθα ὅτι δὲν ἐπέτρεψεν ἡμῖν νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ὄνομά του ἐπιζόμενος ὅμως ὅτι βραδύτερον θὰ ἐπιτρέψῃ ἡμῖν τοῦτο. Σ. τ. Δ.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΟΥΒΡΕΥΙΛ

Α'

Ἄδελφός καὶ ἀδελφῆ.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ Μαΐου τοῦ ἔτους 1391, ὁ δούξ τῆς Βουργονδίας, Φίλιππος ὁ Τολμηρὸς, ἐγκαταλείπων τὸ δουκάτον του, ἀπῆρχετο εἰς Παρισίους, ἐνθα ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀποτελουμένου τότε ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῶν θείων τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ ἔκτου.

Ὁ υἱὸς του, κόμης τοῦ Νεβέρ, ὁ ἐπονομασθεὶς βραδύτερον Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος, ἔμεινε τότε μόνος εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα τοῦ πατρὸς του, μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς συζύγου του Μαργαρίτας δ' Αἰνώ.

Ὁ νεκρὸς πρίγκηψ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀπῆθνακτίσθη κατόπιν ἐν τῇ μάχῃ τῆς Νικοπόλεως, ἠγαπᾶτο μεγάλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διὰ τὰ πολλὰ αὐτοῦ προτερήματα, καὶ ἰδίως διὰ τὴν περὶ τὴν ξιφασκίαν καὶ τὸ ἵππευεῖν μεγίστην αὐτοῦ ἐπιτηδειότητα.

Ὁ κόμης — ὅστις δὲν ἠγάπα πολὺ τὴν σύζυγόν του — ἦτο μὲν καλλοῦνης ἐξ ὄχου, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν ἐκφραστικῶν ἐκείνων κκαλλῶν, αἵτινες ἐπιούρουσιν, οὕτως εἶπεν, τὸν θυμασμὸν, ἢ μᾶλλον, ἦτο καλλοῦνης ψυχρᾶς· ἡ δὲ ψυχρότης του αὐτὴ ἀπὸ τίνος εἶχε μεγάλως αὐξηθῆ. Τοῦτο δὲ διαφοροτρόπως ἐσχολιαζετο, μάλιστα δὲ ἐψιθυρίζετο ὅτι ἦτο ἐρωτευμένος.

Ἄλλὰ τίνος;

Αἱ μᾶλλον κακκὶ γλώσσαι παντὶ σθένει προσεπάθουν ν' ἀνακαλύψωσι τὸ μυστήριον τοῦτο. Ἄλλ' ὁ κόμης ἦτο τόσῳ προφυλακτικὸς, ὥστε οὐδεὶς ἐδύνατο νὰ μαντεύσῃ τι.

Οὐχ ἦττον ἡμεῖς, εὐτυχέστεροι πάντων, ἐδυνήθημεν νὰ ἀνακαλύψωμεν τὸ μυστικὸν του.

Ἦτο ἡ ὀγδόη ὥρα τῆς ἐσπέρας.

Ἡ νύξ ἐπῆρχετο γλυκεῖα καὶ μυρόεσσα, αἱ δὲ κάτοικοι τῆς Βουργονδίας ἐσπευδον νὰ ἐπανέλθωσιν οἴκαδε, ἐκτός τινων ἐρωτολήπτων νέων, οἵτινες, παραμένοντες μέχρι βαθείας νυκτός, ὑπὸ τὸ ἀργυροῦν τῆς σελήνης φῶς, παραδίδονται εἰς γλυκεῖς καὶ ὄνειροπόλους ρεμβασμούς.

Ἄς εὐαρεστηθῇ ὁ ἀναγνώστης νὰ μας ἀκολουθήσῃ εἰς μίαν τῶν ὠραιότερων ὁδῶν τῆς πόλεως Διζόνης καὶ ἂς εἰσέλθωμεν ἐν τὸς οἰκίας μετρίου ἐξωτερικοῦ, τῆς ὁποίας ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα εἶνε ἐρμητικῶς κεκλεισμένα.

Πάραυτα ἐκ τοῦ βάθους τοῦ δωματίου ἀκούεται φωνή τις γυναικεῖα, γλυκεῖα καὶ περιπαθῆς:

— Γερτρούδη! Γερτρούδη!

— Κυρία!

— Κάνεις;
— Κάνεις;
— Αχ! δὲν ἔχ' ἔλθῃ ἀπόψε.
— Ἄλλ' εἶνε ἐνωρίς ἀκόμη;
— Καὶ αὐτοὶν θὰ ἀποθάνω.
— Αχ! δυστυχία μου! δυστυχία μου! ἀνέκραξεν ἡ γραῖα γυνή. ὄρμησασα πρὸς τὴν κλίνην, ἐρ' ἤ: ἐκεῖτο δεκαοκταεῖς νεανίς, ὡχρὰ καὶ ἑτοιμοθάνατος.

Ἡ δυστυχὴς αὕτη νεανίς, Αἰμέττη Γεράρδου ὀνομαζομένη, εἶχεν ἀδελφόν, ὅστις κατετάχθη εἰς τὸ σῶμα τῆς χωροφυλακῆς τοῦ δουκὸς Φιλίππου, καὶ ὁ ὅποιος ἠναγκάσθη ν' ἀκολουθήσῃ τὸν κύριόν του εἰς Παρισίους· πρὸ ἑξὲς δὲ μηνῶν εἶχεν ἀφήσει μόνην τὴν ἀδελφὴν του εἰς Διζδὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς γραίας Γερτρούδης.

Ἡ οἰκογένεια αὕτη δὲν ἦτο πλουσία. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς μητρός των, κατόπιν εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, τὴν μόνην κληρονομίαν, ἦν ἀφῆκεν αὐτοῖς ἡ δυστυχὴς μήτηρ των.

Ἡ Αἰμέττη ἐκέρδιζεν οὐκ ὀλίγα ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς, ὁ δὲ Πέτρος Γεράρδος, ἀνδρεῖος καὶ τολμηρὸς νέος, εἶχε καταταχθῆ, ὡς εἰπόμεν, εἰς τὸν στρατόν.

Ὅτε δ' ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Παρισίους, συνέστησε τὴν ἀδελφὴν του εἰς τὴν γραίαν Γερτρούδην, παρεκάλεσε δὲ νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν οἰκίαν τοῦ ἐμποροράπτην τινά, Ὀκτάβιον καλούμενον, τοῦ ὁποίου τὸ κατάστημα ἦτο ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐκείνῃ, φέρον ἐπιγραφὴν ὁ Χρυσοῦς Ἄμυρος.

Ὁ Ὀκτάβιος εἶχεν ἄλλοτε ἐρασθῆ τῆς Αἰμέττης, τὴν ὁποίαν εἶχε ζητήσει εἰς γάμον, ἀλλ' αὕτη ἠρνήθη ἐπιμόπως.

Ὁ Ὀκτάβιος δυσχερῶς ἐμεγάλωσε καὶ ὤμοσεν ἐκδίκησιν· οὐχ ἤττον, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐξηκολούθει διατελῶν φίλος τῆς οἰκίας· ἀλλ' ἔκτοτε κατεσκόπευε τὰ διαβήματα τῆς νεανίδος.

Τὸ κατάστημά του ἦτο ἀπέναντι ἀκριβῶς τῆς οἰκίας τοῦ Γεράρδου. Καὶ καθ' ὅλην μὲν τὴν ἡμέραν κατεσκόπευεν εὐκόλως, τὴν δὲ νύκτα, κλειόμενος ἐντὸς τοῦ καταστήματός του, ἔσβυε τὸ φῶς καὶ κατεσκόπει προσεκτικῶς τὴν θύραν τῆς Αἰμέττης.

Τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ.

Ἐπὶ τέλους νύκτα τινὰ εἶδε νέον, διαβαίνοντα καὶ σταματῶντα πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Αἰμέττης.

Ὁ Ὀκτάβιος ἠσθάνθη τότε χαρὰν ἀνεκφραστον.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ἀγνωστος εἰσῆλθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ, παρέμεινεν ἐν αὐτῇ ἐπὶ μίαν περὶπου ὥραν καὶ ἐξῆλθε, κρύπτων ἐπιμελῶς τὸ πρόσωπον. Ἐσπέραν δὲ τινὰ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐξῆλθε τὴν πρωτὴν. Καθ' ὅλην δ' ἐκείνην τὴν νύκτα ὁ Ὀκτάβιος ἔμεινεν ἀγρυπνος.

Ταῦτα πάντα ἐλάμβανον χώραν ἕνα ἀκριβῶς μῆνα πρὸ τῆς ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἀρχεται ἡ ἡμετέρα διήγησις.

Δύο ὥρας μετὰ τὴν γενομένην ἀνακάλυψιν, ὁ ἀρχιεργάτης τοῦ Ὀκταβίου ἀνεχώρει διὰ Παρισίους, φέρων ἐπιστολὴν διὰ τὸν Γεράρδον, ἐν ἧ ὁ πονηρὸς καταστηματούχος ἐχαρκατήριζε τὴν διαγωγὴν τῆς

ἀδελφῆς, τοῦ διὰ τῶν μελανωτέρων χρωμάτων· καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀφηγεῖτο τὸν ἔνοχον κύτῃς ἔρωτα...

Δυστυχῶς ἔγραφε τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Αἰμέττη εἶχεν ὑποπέσει εἰς μέγα παράπτωμα· καὶ ὡς ἐκ τούτου κατετρούχετο ὑπὸ τῶν τύψεων τοῦ συνειδότης, ἠθιάνετο δὲ ἡμέραν παρ' ἡμέραν τὰς δυνάμεις τῆς ἐκλιπούσας. Αἱ δαψιλεῖς καὶ ἀσχοιοὶ φροντίδες τῶν ἰατρῶν, προσκληθέντων παρὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς, κατ' οὐδὲν ἰσχυσαν ὅπως ἀποδώσῃ τῇ νεαρᾷ γυναικὶ τὴν πρώτην αὐτῆς ζωηρότητα.

Ὁχρὰ, ἀδύνατος καὶ τὸ βλέμμα ἔχουσα ἀπλανές, ἡ δυστυχὴς, ἐκεῖτο κλινῆρας, ἀναμένουσα ἐκείνους, εἰς ὃν εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὴν ζωὴν τῆς καὶ... τὴν τιμὴν τῆς.

Ἡ γραία Γερτρούδη γονυπετῆς πρὸ τῆς κυρίας τῆς, κατεπίλει τὰς χεῖρας αὐτῆς καὶ τὰς κατέβρεχε διὰ τῶν δακρῶν τῆς.

— Καλὴ μου Γερτρούδη, ἐψιθύρισεν αἰφνης ἡ Αἰμέττη, πῆγαινε νὰ ἰδῆς μήπως ἔρχεται!... Πόσον ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἴδω πρὶν ἀποθάνω!...

— Κυρία μου! κυρία μου!... εἶπεν ἡ δυστυχὴς γραία ὀλοζύουσα, δὲν θ' ἀποθάνῃς... ὄχι! δὲν θ' ἀποθάνῃς!...

Ἡ Αἰμέττη ἤγειρε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐνῶ μεῖδιμα ἀλγεινόν διέστειλε τὰ χεῖλη τῆς.

— Νὰ πῆς εἰς τὸν Πέτρον, ἐπανελάβε μετ' ἀγωνίας, ὅτι πολὺ ὑπέφερα... καὶ ὅτι πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσῃ... διότι ἀποθνήσκω... Θέλω μόνον νὰ τοῦ συγχωρήσῃ... ἐκείνον!... εἶνε ἡ τελευταία μου θέλησις!... Αχ! τὸν ἀφίνω μόνον!...

... πτωχὲ ἀδελφέ μου!... ἦτο τόσῳ κκλός... μὲ ἠγάπα πολὺ!... Ἄκουσε, Γερτρούδη, ὅταν σκέπτομαι τὸ παράπτωμά μου!... ὅταν φαντάζομαι τὴν λύπην του!... Αχ!... ὁ Θεὸς νὰ μ' ἐσπλαγχνισθῆ!...

Ἐσιώπησε καταπεπονημένη, ἀλλ' ἐδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ ἐκ τῶν χειλέων τῆς ὅτι προσηύχετο.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν δύο ἄνδρες διηυθύνοντο ἐσπευσμένως πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς νέας.

— Ρολάνδε! Ρολάνδε! ἔλεγε χαμηλοφώνως ὁ νεώτερος ἐξ αὐτῶν πρὸς τὸν σύντροφόν του, φοβοῦμαι πολὺ μήπως δὲν προφθάσωμεν!

— Ὁ ἰατρὸς Θιερρὺ δὲν σὰς εἶπεν ὅτι δυνατὸν ὁ κίνδυνος νὰ παρέλθῃ;...

— Δὲν τὸ ἐλπίζω, Ρολάνδε... ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ με τιμωρήσῃ... Ἄκουσον, ὅταν ἐγὼ θὰ ἦμαι πλησίον τῆς, σὺ θὰ τρέξῃς νὰ φέρῃς τὸν ἰατρὸν Θιερρὺ. Ἄς ἔλθῃ ἀμέσως... τὸν παρακαλῶ... τὸ θέλω!

Οἱ δύο νέοι, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἦτο ὁ κόμης τοῦ Νεβέρ, ὁ δ' ἕτερος ὁ δούξ Ρολάνδος τῆς Βωδρικούρτης, ἀφίκοντο ἤδη πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Αἰμέττης.

— Ὑπαγε, Ρολάνδε, εἶπεν ὁ κόμης, εἰς ἀγῶν κλειδᾶ τινὰ εἰς τὸ κλειθρον τῆς θύρας, ὑπαγε καὶ ἐπίστρεψον ταχέως.

Ὁ δούξ ὑπήκουσεν, ὁ δὲ κόμης ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, ὤθησε βιαίως τὴν θύραν τοῦ

δωματίου τῆς Αἰμέττης καὶ ἔστη πρὸ τῆς ἐρωμένης του!...

— Αἰμέττη! ἰδοὺ με!... ἦλθον!...

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐστέναζε βαθέως καὶ, ἡμιανεγείρασα τὴν κεφαλὴν τῆς, ἔλαβεν ἐκείνην τοῦ κόμητος καὶ περιεπτύξατο αὐτὴν σπασμωδικῶς.

— Ἰωάννη μου!... ἀγαπητέ μου Ἰωάννη!... ἦλθε; λατὸν;... μ' ἀγαπᾷς ἀκόμη;... Αχ! τῶρα θ' ἀποθάνω εὐχαριστημένη!...

— Ν' ἀποθάνῃς;... ἀνέκραξεν ὁ κόμης, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐπλήσθησαν δακρῶν. Νὰ σε χάσω, γλυκεῖα καὶ φιλάττη μου φίλη; Εἶσαι ἀνόητος!... Ὑπέφερες, ἀγγελέ μου, πολὺ, καὶ ὑποφέρεις ἀκόμη... ἀλλὰ ν' ἀποθάνῃς... τόσῳ νέκ, τόσῳ ὠρκα!... Αχ! εἶνε ἀδύνατον!... Σκέφθητι ὅτι εἰμαι πανίσχυρος καὶ πλούσιος· διὰ πάσης θυσίας θέλω νὰ σε σώσω, διότι σὲ ἀγαπῶ!...

Ἡ Αἰμέττη ἐμειδία.

— Ἰωάννη μου, πόσον εἶσαι καλός!... εἶπε διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ ἀγωνιώδους.

— Αἰμέττη μου, τί ἔχεις;... Καὶ νὰ μὴ ἔρχεται αὐτὸς ὁ Θιερρὺ... ὦ! δυστυχία του!...

— Ἰωάννη μου, ἰσχύρασε, ἐπανελάβε ἀσθενῶς ἡ νεανίς, δὲν ἔχω ἀνάγκην ἰατροῦ... Ἀρ' ὅτου εἶσαι πλησίον μου, αἰσθάνομαι καλλίτερα... Τὸ βάρος, τὸ ὁποῖον ἐπίεζε τὸ στῆθος μου, ἐξηφανίσθη... ὦ! ναί, Ἰωάννη μου, θέλω νὰ ζήσω... Προσπάθησον νὰ ζήσω, καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερο!...

Καί, συγχεντρώσασα τὰς δυνάμεις τῆς, ἔλυσε τὴν ξανθὴν τῆς κόμην καὶ περιέβαλε δι' αὐτῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

Ὁ Ἰωάννης ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν περιπαθῶς καὶ τὰ δάκρυα ἐπνιγον τὴν φωνὴν του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν κρότος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν.

— Εἶνε ὁ ἰατρὸς! ἀνέκραξε μετ' ἀγαλλιάσεως ὁ κόμης.

Ἡ Γερτρούδη ὤρμησεν εἰς τὸ παράθυρον, ἠνέφξεν αὐτὸ καὶ ἐξέβλεψε φωνὴν τρομοῦ.

— Τί τρέχει; εἶπεν ὁ κόμης ὑποστηρίζων τὴν γραίαν, ἥτις ἔτρεμεν ἐκ τοῦ φόβου καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ.

— Αἰμέττη!... Γερτρούδη!... ἠκούσθη φωνὴ τις ἐξωθεν, ἀνοίξατε... εἰμ' ἐγώ!...

— Ὁ ἀδελφός μου!... ἐφώνησεν ἡ Αἰμέττη τρέμουσα.

Καὶ ἐπανεπέσεν ὡχρὰ ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, ὁ δὲ κόμης μηχανικῶς ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του.

Ὁ Γεράρδος, νομίσας ὅτι αἱ δύο γυναῖκες ἐκοιμῶντο, ἐβίασε τὸ κλειθρον τῆς θύρας διὰ τοῦ ξίφους του καὶ εὐρέθη ἐνώπιον τῆς ἀδελφῆς του.

— Ἀδελφὴ μου!... ἀδελφὴ μου!... ὦ! εἶνε νεαρὰ!...

— Ὅχι, ζῆ, ἀπήντησεν ὑποκώφως ὁ κόμης.

— Τίς εἶσαι σύ, ὅστις εὐρίσκεσαι εἰς ταύτην ὥραν πρᾶ τὴν κλίνην τῆς ἀδελφῆς μου; ἐφώνησεν ὁ Γεράρδος, προχωρῶν πρὸς τὸν κόμητα.

— 'Ο έραστής της.
 'Ο Γεράρδος έφρικίασε.
 — Πολύ καλά, είπε. Γερτρούδη, ύπαγε νά φέρης τόν Ιερέα! . . . 'Ας έλθη νά εὐλογήσῃ τόν γάμον. . .
 — Γεράρδε!
 — Τί;
 — 'Ογάμος αὐτός εἶνε ἀδύνακτον νά γίνῃ!
 — 'Αδύνακτον;
 — Ναί.
 — Λοιπόν;
 — 'Ιδέ με καλῶς . . . ἡ μορφή μου δέν σ' ἐνθυμίζει τήν τοῦ κυρίου σου;
 — Εἶσθε ὁ κόμης 'Ιωάννης τοῦ Νεβέρ.
 Ναί, σὺς ἀναγνωρίζω!
 — Μ' ἐνοεῖς λοιπόν;
 — 'Αθλίε!
 — Γεράρδε!
 — Ναί, θ' ἀποθάνῃς! . . .
 — Καί τίς σοι εἶπεν ὅτι ἐπιθυμῶ νά ζήσω; . . . Κτύπα!
 — 'Α! ὄχι, δέν θά σε δολοφονήσω! . . .
 'Εχομεν καί οἱ δύο τὰ ξίφη μας, τὸ ἰδικόν μου μοί το ἐδώρησεν ὁ πατήρ σου. . .
 'Εμπρός, ὑπερασπίσθητι!
 — 'Οχι.
 — 'Υπερασπίσθητι ἢ σέ φονεύω! . . .
 Καί ὁ Γεράρδος, ὠχρὸς ἐξ ὀργῆς, προὐχώρησε πρὸς τὸν κόμητα.
 — Δέν θέλεις λοιπόν νά ὑπερασπίσθῃς;
 — 'Οχι. . .
 — Τόσῳ τὸ χειρότερον! . . . σέ φονεύω ὡς σκόλλον. . .
 Καί ἀρπάσας τὸν κόμητα, ἔριψεν αὐτὸν κατὰ γῆς.
 Τότε ἀγών τρομερὸς καὶ πεισματώδης συνήφθη μεταξύ τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν. 'Ο δυστυχῆς κόμης ἐπάλαιε μὲν γενναίως, ἀλλ' ἐπὶ τέλος ὑπεχώρησεν, ὅτε φωναὶ γοεραὶ ἀντήχησαν ἐν τῷ δωματίῳ:
 — Βοήθειαν! . . . βοήθειαν! . . . ὁ κόμης τοῦ Νεβέρ δολοφονεῖται. . .
 Καί πάραυτα ἐνεφανίσθη ὁ 'Ρολάνδος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Θιερρῦ καὶ τῆς περιπόλου, ἦτις, τυχαίως ἰδοῦσα τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἀνεωγμένην καὶ νομίσασα ὅτι κλοπὴ τις διεπράχθη, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ.
 Πάραυτα ὁ Γεράρδος συνελήφθη.
 — 'Απαιτῶ νά μὴ ἐγγίσῃ κανεὶς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ἐφώνησεν ὁ κόμης. Θά μοι ἀποκριθῆτε διὰ τῆς κεφαλῆς σας! . . .
 Τῆς περιπόλου ἀπελθούσης μετὰ τοῦ Γεράρδου, ὁ δυστυχῆς κόμης ὤρμησε πρὸς τὴν κλίνην τῆς νεάνιδος, ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς καὶ ἔλαβε περιπαθῶς τὴν χεῖρά της.
 'Η χεὶρ ἦν ψυχρά.
 'Η Αἰμέττη ἦτο νεκρά!
 Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Γεράρδος, εἰσρχθεὶς εἰς δίκην ἐπὶ ἐπιθέσει κατ' ἀνωτέρου, κατεδικάσθη εἰς τὴν ποινὴν τῆς μαστιγώσεως καὶ τῆς ἀποπομπῆς αὐτοῦ ἐκ τοῦ σώματος τῆς χωροφυλακῆς.
 Μετὰ ἓνα δὲ μῆνα ἀνεχώρει διὰ Παρισίους; εἰσερχόμενος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Καπελοῦζος, ὄνομα οἰκογενειακὸν τῆς μητρὸς του.
 'Επεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Μετ' εὐγνωμοσύνης δημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω καταχωριζόμενον ὠραῖον διήγημα τοῦ 'Αγγλου 'Εδγάρδου Πόου, ὅπερ εὐρεστέην νά φιλοτεχνήσῃ ἐπὶ τούτῳ διὰ τὰ 'Εκλεκτὰ Μυθιστορήματα ὁ γνωστός εἰς τὸ Πανελλήνιον συγγραφεὺς τῆς *Παισιολογίας* 'Ιωάννης. Σ. τ. Δ.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ

Διήγημα 'Εδγάρδου Πόου. Μετάφρ. Ε. 'Ροΐδου.

Τὴν ταπεινὴν, ἀλλὰ καὶ παραδοξοτάτην ἱστορίαν, ἣν μέλλω νά διηγήθῳ, πολὺ φοβοῦμαι ὅτι οὐδεὶς θά πιστεύσῃ, ἀφοῦ ἐγὼ αὐτὸς προσπαθῶ ἐνίοτε νά πεισθῶ ὅτι εἶναι κακὸν ὄνειρον ἢ γέννημα παραφροσύνης. 'Αλλὰ κατὰ δυστυχίαν οὔτε τρελλὸς εἶμαι οὔτε ὄνειρεύομαι ἐνῶ γράφω. Μέλλων αὖριον ν' ἀποθάνω ἐπὶ τῆς ἀγχόνης αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νά ἐλαφρώσω δι' εἰλικρινοῦς ἐξομολογήσεως τὴν καρδίαν μου. Τὰ ἀνήκουστα παθήματά μου διηγούμαι ἀνεμ. τῆς παραμικρῆς ἀξιώσεως νά τὰ ἐξηγήσω. Γνωρίζω ὅτι εἰς τοὺς πολλοὺς θά φανῶσιν ἐτι μάλλον ἀλλόκοτα ἢ φοβερά, ἀλλ' ἐνδέχεται καὶ νά εὐρεθῇ μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν μου εὐβριθῆς τις ἀνθρώπος ὅστις, ἐξετάζων μετ' ἀπαθοῦς λογικῆς ὅσα ἐγὼ διηγούμαι ῥιγῶν ἐκ τῆς φρίκης, θέλει δυνηθῆ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ταῦτα οὐδὲν εἶχον τὸ ἔκτακτον, ἀλλ' ἦσαν ἀναγκαῖαι συνέπειαι αἰτίων φυσικωτάτων.

Παιδιόθεν διεκρινόμην διὰ τὴν ἠπιότητα τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν ἀκραν πρὸς πάντας φιλοστοργίαν. πρὸ πάντων ὅμως ἠγάπων τὰ ζῶα καὶ εὐτυχιστάτας στιγμὰς τῆς ζωῆς μου ἐθεώρου ὅσας διήνουν περιποιούμενος καὶ θωπεύων αὐτά. 'Η τοιαύτη μου κλίσις συνηύξησε μετ' ἐμοῦ καὶ ἔμεινεν ἀμείωτος καὶ ἀφοῦ ἠνδρώθην. 'Οσοι ἔτυχεν ἀγαπήσωσιν ἐξυπνον καὶ πιστὸν σκύλον κάλλιστα γνωρίζουσιν ὅποια ἀνεξάντλητος πηγὴ ἠδονῆς εἶναι ἢ πρὸς αὐτὸν οἰκειότης. Εἰς τὰς θωπείας ζῶου ἀγαπῶντος ἡμᾶς, ἀνευ τινὸς ὀπισθοβουλίας καὶ μέχρι αὐτοθυσίας, ἐνυπάρχει τι κατανυκτικώτερον πάσης πρὸς ἀνθρώπους φιλίας, πρὸ πάντων διὰ τοὺς διδασθέντας ὑπὸ τῆς σκληρᾶς πείρας νά ἐκτιμῶσι τοὺς ἀνθρώπους κατ' ἀξίαν.

Νυμφευθεὶς νεώτατος νύτυχισα νά εὐρωπαρὰ τῇ σύζυγῳ μου ὁμοίως πρὸς τὰς ἰδικὰς μου κλίσεις. 'Ο Θεὸς δὲν ἐχάρισεν ἡμῖν τέκνα καὶ τοῦτο συνέτεινε πιθανῶς νά καταστήσῃ ἡμᾶς ἔτι φιλοστοργωτέρους πρὸς τὰ κατοικίδια ζῶα. 'Εχομεν πτηνὰ, μικρὸν πῖθηκον, ὠραῖον σκύλον, κονίτικους καὶ ἓνα γάτον. 'Ο τελευταῖος οὗτος ἦτο ζῶον ἐξόχου μεγέθους καὶ καλλονῆς καὶ ἔτι θαυμαστότερος διὰ τὴν ἀγχίνοισιν. Ταύτην ἐξυμνοῦσα ἡ σύζυγός μου μοὶ ὑπενθυμίζεν ἐνίοτε γελῶσα τὴν δημῶδη πρόληψιν, καθ' ἣν οἱ μάγοι μετεμψυχοῦνται εἰς μαύρους γάτους. 'Οπως δὴποτε ὁ Πλούτων, τοιοῦτο ἦτο τοῦ ἰδικοῦ μου τὸ ὄνομα, κατέστη ὁ εὐνοούμενος καὶ ἀχώριστος σύντροφός μου. Παρ' ἐμοῦ μόνον ἔλαμβανε τροφήν καὶ ἐμὲ ἠκολούθει ἀπανταχοῦ τῆς οἰκίας καὶ τοῦ κήπου, δυσκόλως πειθόμενος νά μὴ με ἀκολουθῇ καὶ καθ' ὁδόν.
 'Η τοιαύτη ἡμῶν φιλία διήρκεσεν ἐπτα

ὄλα ἔτη, ὅτε ὁ χαρακτήρ μου ὑπέστη βαθμηδὸν ἀλλοίωσιν ῥιζικὴν. Ταύτης αἰτία ἦτο, αἰσχύνομαι νά τὸ εἶπω, ἡ οἰνοποσία. 'Η μέθη με καθίστα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν σκυθρωπότερον, ἀγροίκον, ἐγωῖστὴν καὶ κακὸτροπον πρὸς τὰ πλάσματα, ἄτινα ἠγάπων πρὶν περιπαθῶς. 'Απὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἤρχισα νά κακομεταχειρίζομαι καὶ μετ' οὐ πᾶν κατήντησα νά δέρω τὴν γυναϊκά μου καὶ τὰ ταλαίπωρα ἡμῶν οἰκιακὰ ζῶα, πρὸ πάντων τὸν δυστυχῆ σκύλον, τοῦ ὁποῖου πλειστάκις ἀντήμειψα διὰ λακτισμάτων τὰς θωπείας. Μόνον τὸν Πλούτωνα ἀπέιχον ἀκόμη νά κακοποιῶ. 'Αλλ' ἡ ἐκ τῆς μέθης μεταβολὴ τοῦ χαρακτῆρός μου συνεπληροῦτο καθεκάστη. Οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει πάθος θηριωδέστερον τοῦ ἔρωτος πρὸς τὸ οἰνόπνευμα. Τοῦτο ὑπερίσχυεν ἐπὶ τέλους καὶ τῆς συστολῆς, ἐξ ἧς ἐφευδόμεν ἐτι τοῦ γέροντος Πλούτωνος, διδασθέντος κάκεινου διὰ βραδυσμῶν πόσον εἶχον γίνεαι κακός.

'Εσπέραν τινα ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν ἐτι μάλλον τοῦ συνήθους οἰνοβαρῆς ἐνόμισα ὅτι ὁ Πλούτων με ἀπέφευγε. Θυμωθείς ἐκ τούτου ἤρπασα αὐτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου τόσον βιαίως, ὥστε τὸ δυστυχῆς ζῶον, φοβηθὲν καὶ πειρώμενον νά διαφύγῃ ἐδάγκασεν ἐλαφρότατα ἓνα τῶν δακτύλων μου. 'Αγνοῶ τί τότε μοὶ συνέβη καὶ ὑπὸ τινος κατελήφθη μανίας. 'Η ἀληθὴς μου ψυχὴ μοὶ ἐφάνη ἐξερχομένη τοῦ στήθους μου καὶ τχύτην ἀντικαθιστῶσα ὑπερδυσβολικὴ τις κακία. 'Υπὸ ταύτης οἰστρηλατούμενος ἐξήγαγον ἐκ τοῦ θυλακίου μου μαχαιρίδιον καί, ἐξακολουθῶν νά σφίγγω τὸν τράχηλον τοῦ πτωχοῦ ζῶου διὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἐξώρῳξα ἓνα τῶν ὀφθαλμῶν του. 'Εβρυθρίῳ καὶ φρίσσω διηγούμενος τοιαύτην θηριωδίαν.

Τὴν ἐπιούσαν, ἀφοῦ διεσκεδάσθησαν οἱ ἄτμοι τοῦ οἰοπνεύματος, ἤσθάνθην ἐντροπήν τινα καὶ τύψιν συνειδήσεως διὰ τὴν μοχθηρίαν μου. Τὸ αἰσθημα ὅμως τοῦτο οὔτε ζωηρὸν ἦτο οὔτε διήρκεσε πολὺ μετὰ τινος δ' ἡμέρας εἶχον ἀποπνίξει ἐντελῶς εἰς τὴν ἀψινθον καὶ τὴν ῥακὴν πῆσαν ἀνάμνησιν τοῦ κακουργήματός μου.

'Ο γάτος ἐν τούτοις ἐθεραπεύθη προΐόντος τοῦ χρόνου. Τὴν θέσιν τοῦ ἀπόντος ὀφθαλμοῦ κατεῖχε κόκκινος καὶ εἰδεχθῆς λάκκος· κατὰ τὰ λοιπὰ ὅμως τὸ ζῶον ἐφαίνετο καλῶς ἔχον καὶ μετ' ὀλίγον ἀνέλαβε τὰς προτέρας ἐξείας καὶ τοὺς συνήθεις ἀνὰ τὴν οἰκίαν περιπάτους. 'Επόμενον ὅμως ἦτο νά κρύπτεται καὶ νά φεύγῃ ἅμα με ἠσθάνετο πλησιαζόντα. 'Οσοῦν καὶ ἂν εἶχεν ἡ καρδία μου παρωθῆ, ἠσθάνομην ἐν τούτοις ἀθυμίαν τινα βλέπων τὴν ἀντιπάθειαν καὶ τὴν φρίκην, ἣν ἐπροξένουν εἰς πλάσμα τὸ ὅποσον πρότερον με ὑπερηγάπα. 'Η ἀθυμία ὅμως αὕτη μετεβλήθη βαθμηδὸν εἰς ὀργὴν καὶ ὄρεξιν ἐκδικήσεως. Τότε κατὰ πρῶτον ἠσθάνθην τὴν τελείαν μου κατάληψιν ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς ἐμφύτου πάσης ἀνθρωπίνης καρδίας κακίας. Οἱ θεωροῦντες τὸν ἄνθρωπον ὡς φύσει ἀγαθὸν καὶ μόνον ἐξ ἀνάγκης ἢ συμφέροντος κακουργοῦντα δὲν ἔτυχε, φαίνεται, νά ἴδωσι

στρουθία μακδόμενα ζῶντα παρὰ παιδικῶν, ἢ δὲν ἐνθυμοῦνται διαρρηξίς χάριν παιδικῆς ὑδραγωγείων, σχοινία ἐκτεθέντα πρὸς ἀνατροπὴν ἀνυπόπτων διαβητῶν, ἀποκόμισιν ἐνδυμάτων λουομένου, ὑπεξίρεισιν τῆς ξυλίνης κνήμης χαλοῦ ἢ ἄλλας τοιαύτας ἀκατανομάστους θηρωδίας. Οἱ φιλοσοφοῦντες δὲν μοι φαίνονται ἐκτιμήσαντες κατ' ἀξίαν τὸν τοιοῦτον παράγοντα τοῦ χαρακτήρος ἡμῶν. Οὐδεὶς, πιστεύω, ὑπάρχει ἀνθρώπος ὁ μὴ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ βίου του ἐκτελέσας ἢ τοῦλάχιστον μὴ ἐλθὼν εἰς πειρασμὸν νὰ ἐκτελέσῃ κακὴν τινα πράξιν, ἀνευ τινὸς συμφέροντος, ἐκ πλατωνικοῦ οὕτως εἶπεν ἔρωτος, πρὸς τὴν κακίαν. Τοιοῦτο ἦτο τὸ αἰσθηματὸν με ἐξῴθει εἰς ἐξόντωσιν τοῦ δυστυχοῦς ζώου. Οὐχὶ μεθύων, ἀλλὰ νήφων καὶ σωρονῶν, συνέλαβον αὐτὸ πρῶτον τινὰ καὶ περιδέσας τὸν τράχηλόν του διὰ σχοινίου τὸν ἐκρέμασα ἐντὸς σκοτεινοῦ τινος πλησίον τοῦ κοιτῶνός μου προθαλάμου, ὅστις μοὶ ἐχρησίμευεν ὡς ἱματιοθήκη. Τὸ δὲ περιέργον εἶναι ὅτι ἐνῶ πρῶτον εἰς τὸ ἀπαίσιον ἔργον κατεβόρην ὑπὸ τινος συγκινήσεως, ἀναλογιζόμενος πόσον τὸ ζῶον ἐκεῖνο με ἠγάπη καὶ ὅτι οὐδέποτε μοὶ ἔδωκε τὴν παραμικρὰν ἀφορμὴν παραπόνου.

Τὴν ἐπιούσαν νύκτα, ἐνῶ ἐκοιμώμην βαθέως, ἀφυπνίσθη ὑπὸ τῆς κραυγῆς: «Πυρκαϊά!» Τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης μου καὶ τῶν παραθύρων ἐφλέγοντο· τὸ πῦρ ἐνέμετο ἤδη ὀλόκληρον τὴν οἰκίαν καὶ μόλις ἐπρόφθασα νὰ σωθῶ μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς ὑπηρετρίδας ἡμῶν. Ἡ καταστροφή ὑπῆρξε τελεία καὶ οὐδὲν διειώθη ἐκ τῆς περιουσίας μου.

Δὲν εἶμαι προληπτικός καὶ οὐδεμίαν θέλω νὰ ὑποθέσω σχέσιν μετὰ τοῦ κακουργήματός μου καὶ τῆς συμφορᾶς, ἥτις ἐπῆλθε τὴν ἐπιούσαν ἐξέθεσα δὲ καὶ τὴν μόνον ὡς ἀδικασίας συνδεομένη μετὰ τῆς σειρᾶς τῶν ἱστορουμένων γεγονότων. Τὴν ἐπαύριον τῆς πυρκαϊᾶς μετέβην πρὸς ἐπισκόπησιν τῶν ἐρειπίων. Πάντες οἱ τοῖχοι εἶχον καταπέσει πλὴν ἐνός μόνου, τοῦ χωρίζοντος τὸν κοιτῶνά μου ἀπὸ τοῦ προθαλάμου. Τοῦτο ἀπέδωκα εἰς τὸ ὅτι ὁ τοῖχος ἐκεῖνος, νεωστὶ ἐπισκευασθεὶς καὶ ὑγρὸς ἔτι ὦν, ἀντέσχε κάλλιον εἰς τὰς φλόγας. Κάτωθεν τοῦ τοῖχου τούτου ἔβλεπον συνηθροισμένον πολὺ πλῆθος θεατῶν, οἵτινες παρατηροῦντες αὐτὸν μετὰ πλείστης προσοχῆς ἀνέκραζον ἐκ διαλειμμάτων: «Παράδουξον! Ἀνήκουστον! Πρωτοφανές!» ἢ ἄλλην τινα τοιαύτην ἐπιφώνησιν θαυμασμοῦ. Τοῦτο ἐκίνησε τὴν περιέργειάν μου, πλησιάζας δὲ διέβρινα ἐπὶ τοῦ τοῖχου ὡς εἶδος ἀναγλύρου τὸ σχῆμα μεγίστου γάτου. Ἡ εἰκὼν ἦτο θαυμαστή τὴν ἀκρίβειαν, οὐδ' ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ τράχηλου τὸ σχοινίον. Ἐν ἀρχῇ ἡ ὕψιστος αὐτῆ με κατετάραξε. Μετ' ὀλίγον ὁμῶς ἐνόησα ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ τὸ ἐκπληκτικόν. Τὸν γάτον εἶχον κρεμάσει ἀπὸ καρφίου πεπηγμένου εἰς τοῖχον πρὸ ὀλίγου ἐπισκευασθέντα, ἢ πτώσις τῶν ἄλλων τοίχων συνέθλασε καὶ συνεπίεσε τὸ λειψανὸν ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ ἔτι ἀσβεστώματος, ἢ δὲ

ἐνέργεια τοῦ πυρός, τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν ὑγρῶν τοῦ πτώματος ὑπερήκουσαν πρὸς ἐξήγησιν τῆς ἐγγραχθείσης ἐπὶ τοῦ τοῖχου εἰκόνας.

Ἡ τοιαύτη ἐξήγησις, καίτοι ἱκανοποιούσα πληρέστατα τὸ λογικόν μου, δὲν ἔσχευεν ἐν τούτοις νὰ καταβάλῃ τὴν ἐξαψιν τῆς φαντασίας μου. Τὸ φάσμα τοῦ ἀπαγγωνισθέντος ἐτάραττε πολλάκις τὸν ὕπνον μου καὶ ἐξήγειρε καὶ πάλιν παρ' ἐμοὶ ἀνησυχίαν τινὰ ἱκανῶς ὁμοιάζουσαν μετανοίας. Ὑπὸ τὸ κράτος τοιοῦτου αἰσθηματὸς ἤρχισα ν' ἀναζητῶ περὶ ἐμὲ ἄλλον τινὰ γάτον, κατὰ τὸ δυνατόν ὁμοιον πρὸς τὸν μεταστάντα, ὅπως περιποιούμενος αὐτὸν ἐξαγνίσω κάπως τὸ ἀμαρτημά μου.

Ἐπεταί τὸ τέλος.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεται ἐνδεῦτα τὸν φῶλλον Β' τόμου.

— Ἐὰν ὁμῶς δὲν σὰς δώσω τὰ ἐγγράφα; ἠρώτησεν ὁ Νικόλαος Δαυίδ.

— Ἄ! τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Μὴ τὴν πίστιν μου ὡς εὐπατρίδου, θὰ σὰς φονεύσω! Εἶναι καὶ τοῦτο ἀστειότης, ἀγαπητὴ κύριε Δαυίδ;

— Καλλιτέρα τῆς ἐτέρας, ἀπεκρίθη ὁ δικηγόρος, θωπεύων τὸ ξιφός του.

— Ἐὰν ὁμῶς μοὶ τα δώσητε, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικῶ, τὰ πάντα θὰ λησμονηθῶσιν· ἴσως δὲν με πιστεύετε, ἀγαπητὴ κύριε Δαυίδ, διότι εἴθε φύσει κακὸς καὶ φαντάζεσθε ὅτι τὸ μισός μου ἔχει συσσωματωθῆ μετὰ τῆς καρδίας μου, ὡς ἡ σκωρία συσσωματωταί μετὰ τοῦ σιδήρου. Ὅχι, σὰς μισῶ, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ μισῶ τὸν κύριον Μεγιέν περιστότερον ἀπὸ ὑμᾶς· δώσατέ μοι τὰ μέσθ' ν' ἀπολέσω τοῦτον καὶ σώσω ὑμᾶς· θέλετε δὲ νὰ προσθέσω λέξεις τινάς, εἰς τὰς ὁποίας δὲν θὰ πιστεύσητε ὑμεῖς, ὅστις μόνον τὸν ἐαυτὸν σὰς πιστεύετε; λοιπόν, ἀγαπῶ τὸν βασιλέα, ὅσον ἂν ἦναι μωρός, διεφθαρμένος καὶ ἐκδεδιτημένος, διότι μοὶ ἐχορήγησε καταφύγιον καὶ προστασίαν κατὰ τοῦ σφαγῆως δὲ Μαγιέν, ὅστις, ἐπὶ κεφαλῆς δεκαπέντε κακούργων, δολοφονεῖ, ἐν ὄρα νυκτός, ἕνα μόνον εὐπατρίδην ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Λούβρου· γινώσκετε ὅτι ὁμῶς, περὶ τοῦ δυστυχοῦς Σκιν-Μεγιέν δὲν ἦσθε καὶ ὑμεῖς μετὰ τῶν ἐκείνων τῶν δεινῶν; Ὅχι, τόσῳ τὸ καλλίτερον. Θέλω, λοιπόν, ὅπως ὁ ἀτυχῆς Ἐρρίκος μου βασιλεὺς ἦσυχος, ὅπερ εἶναι ἀδύνατον με τοὺς Μεγιέν καὶ τὰς γενεαλογίας τοῦ Νικολάου Δαυίδ. Δώσατέ μοι τὴν γενεαλογίαν καὶ σὰς δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι θέλω ἀποσιωπήσει τὸ ὄνομά σας καὶ ἔβω καταστήσει ὑμᾶς εὐτυχῆ.

Διαρκούσης τῆς ἐκτενοῦς ταύτης ἐκθέσεως τῶν ἰδεῶν του, ἐπίτηδες παρατεινομένην, ὁ Σχικῶ εἶχε παρατηρήσει τὸν Δαυίδ ὡς ἀνὴρ πνευματώδης καὶ ἀποφασιστικός. Καθ' ὅλον δὲ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, εἶδεν, ὅτι οὐδ' εἰς μὴς τοῦ χαλυβδίνου προσώπου τοῦ δικηγόρου ἐκινήθη, οὐδεμίαν ἀγαθὴν ἰδέαν συνεκίνησεν αὐτόν.

— Βλέπω, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὅτι ἡ ἐυγλωττία μου χάνεται ματαίως καὶ ὅτι δὲν με πιστεύετε· δὲν μοὶ μένει, λοιπόν, εἰμὴ νὰ σὰς τιμωρήσω μὲν πρῶτον διὰ τὰς κατ' ἐμοῦ ἀδικίας σας καὶ ἀκολούθως ν' ἀπαλλάξω τὴν γῆν ἀνθρώπου, ὅστις δὲν πιστεύει εἰς τὴν τιμιότητα καὶ τὴν φιλάνθρωπίαν.

Ὁ Σχικῶ ἀπεσύρθη ἐν βῆμα πρὸς τὴν θύραν, χωρὶς νὰ παύσῃ ἀτενίζων τὸν δικηγόρον.

Οὗτος ὁμῶς ἐποίησατο ἄλλα πρὸς αὐτόν.

— Καὶ πιστεύετε, ὅτι θὰ σὰς ἀφήσω νὰ ἐξέλθητε; ἀνεφώνησεν· ὄχι, ὡρατιέ μου κατασκοπεῖ· ὄχι, φιλε Σχικῶ. Ὅστις ἤξευρε μυστικὰ ὡς τὰ τῆς γενεαλογίας ἀποθνήσκει· ὅστις εἰσέρχεται ἐνταῦθα, ὡς εἰσῆλθε; σὺ, ἀποθνήσκει!

— Διευκολύνετε ἄριστα τὴν θέσιν μου, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε γαλήνης· ἐδίσταζον μόνον διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ σὰς ἐρόνευον. Ὁ Κριλλέν, ἀκούμενος εἰς τὰ ὄπλα μετ' ἐμοῦ πρὸ δύο μηνῶν, μοὶ ἐδίδασκεν ἐνιδιαιτέρον κτύπημα, ἐν μόνον, τὸ ὅποῖον ὁμῶς θ' ἀρκέσει, μὰ τὴν τιμὴν μου Ἐμπρός, δώσατέ μοι τὰ ἐγγράφα, προσέθετο με τρομερὰν φωνήν, ἄλλως σὰς φονεύω! θὰ σὰς εἶπω δὲ καὶ τίνι τρόπῳ θὰ σὰς τρυπήσω τὸν λαμόν, ὡς ἠθέλατε νὰ πράξητε κατὰ τοῦ φίλου μου Γορνερλότου.

Ἐνῶ ὁ Σχικῶ δὲν εἶχε εἰσέτι συμπληρώσει τὴν φράσιν του, ὁ Δαυίδ ὤρμησε κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνος τὸν ὑπεδέχθη με τὸ ξιφὸς προτεταμένον.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι εἶχον περίπου ἴσον ἀνάστημα, ἀλλὰ τὰ ἐνδύματα τοῦ Σχικῶ ἀπέκρυπτον τὴν ἰσχυρότητα τοῦ σωματός του, ἐνῶ οὐδὲν ἐκάλυπτε τὸ ἰσχνόν καὶ εὐκαμπτον σῶμα τοῦ δικηγόρου, ὁμοιάζοντος πρὸς μακρὸν ὄρν.

Ὁ Δαυίδ ταχέως ἐνόησεν, ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του ἰσχυρὸν ἀντίπαλον. Ὁ Σχικῶ, ἀκούμενος καθ' ἐκάστην εἰς τὰ ὄπλα μετὰ τοῦ βασιλέως, εἶχε κατασταθῆ τις τῶν ἰσχυροτέρων ξιφομάχων τοῦ βασιλείου, ὅπερ ἐνόησεν ὁ Νικόλαος Δαυίδ, βλέπων πάντοτε ἔτοιμον τὸ ξιφός του πρὸς ἀποκρυσιν πάσης ἐπιθέσεώς του.

Ἐπεχώρησεν ἐν βῆμα.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἀρχίζετε νὰ ἐννεύετε, αἱ; λοιπόν, ἀπᾶς ἔτι, τὰ ἐγγράφα.

Ὁ Δαυίδ, ἀντιπάσης ἀπαντήσεως, ὤρμησεν αὐτὸς κατὰ τοῦ Γασκόνου, δεύτερος δὲ μακρότερος καὶ πεισματωδέστερος ἀγὼν συνήθη, εἰ καὶ ὁ Σχικῶ ἠρκεῖτο ν' ἀποκρούη ἀπλῶς τὰς ἐπιθέσεις, χωρὶς ν' ἀντεπιτιθῆται.

Ἄλλὰ καὶ ὁ δεύτερος οὗτος ἀγὼν ἔληξε δι' ὑποχώρησος τοῦ δικηγόρου.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, τὸρα εἶναι ἡ σειρά μου.

Προῦχώρησε δ' ἐν βῆμα, ἀλλ' ὁ Νικόλαος Δαυίδ προῦτεινε τὸ ξιφός του, ὅπως ἀναγκαστῆ αὐτόν. Ὁ Σχικῶ ὁμῶς, δι' ἐπιδεξιοῦ ξιφισμοῦ, κατὰβίβασε τὸ ξιφὸς τοῦ ἀντιπάλου του καὶ ἐτραυματίσεν αὐτόν εἰς τὸ μέρος εἶχε προῦποδείξει, βυθίσας τὸ

ἡμῖσι τῆς λεπίδος τοῦ ξίφους του εἰς τὸν λαίμῳ αὐτοῦ.

— Ἴδου τὸ κτύπημα, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

Ὁ Δαυὶδ δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἐξερμῶν θρόμβους αἱμάτων.

Ὁ Σχικῶ ἐπίσης ὑπεχώρησεν ἐν βῆμα.

— Καίτοι θανατικῶς τετραυματισμένος, ὁ ὄφις δύναται ν' ἀνεγερθῆ καὶ νὰ δαγκασῆ, εἶπεν.

Ὁ Δαυὶδ, δι' ὀρμεφύτου κινήματος, προσεπάθησε νὰ συρθῆ πρὸς τὴν κλίνην του, ἵνα εἰσέτι ὑπερκαπίσῃ τὸ μυστικόν του.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, σ' ἐνόμιζον ἀνθρώπον παμπόνηρον, ἀλλὰ βλέπω, ὅτι εἶσαι ξανκωραμένος. Ἡγνῶουν ποῦ εἶχες κεκρυμμένα τὰ ἔγγραφα καὶ σὺ μοὶ ὑποδεικνύεις τὸ μέρος.

Ἐνῶ δ' ὁ Δαυὶδ ἐδασανίζετο ὑπὸ τῶν σπασμῶν τῆς ἀγωνίας, ὁ Σχικῶ ἔσπευσε πρὸς τὴν κλίνην, ἀνήγειρε τὴν στρωμνὴν καὶ ἀνεῦρεν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον μικρὸν κύλινδρον περγαμνῆς, τὸν ὁποῖον ὁ Δαυὶδ, μὴ προβλέπων τὴν ἀπειλοῦσαν αὐτὸν καταστροφὴν, δὲν εἶχε φροντίσει ν' ἀποκρύψῃ ἐπιμελέστερον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Σχικῶ ἐξετύλισσε τὸν κύλινδρον, ἵνα βεβαιωθῆ περὶ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, ὁ Δαυὶδ ἀνηγέρθη καὶ ἀφῆκε τὴν ὑστάτην πνοήν.

Ὁ Σχικῶ διέτρεξε μὲ βλέμμα σπιθηροβολοῦν ὑπὸ χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας τὴν ὑπὸ τοῦ Πέτρου δὲ Γονδῦ κομισθεῖσαν ἐξ Ἀθηνῶν περγαμνῆν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Πάπα, πιστὸς εἰς τὴν ἀπὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεως τοῦ ποντίφηκος πολιτικῆν, εἶχε γράψῃ:

— *Γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὁ Θεὸς ἔδωκε τοῖς ἀνθρώποις τὰ δίκαια.*

— Ἴδου, εἶπεν ὁ Σχικῶ, εἰς πάπας, ὅστις πολὺ κακομεταχειρίζεται τὸν χριστιανικώτατον βασιλέα.

Ἐτύλιξε δ' ἐπιμελῶς τὴν περγαμνῆν καὶ ἔθετο αὐτὴν εἰς τὸ ἀσφαλέστερον τοῦ ἐπενδύτου τοῦ θυλάκιον, ἦτοι εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Εἶτα δέ, λαβὼν τὸ σῶμα τοῦ δικηγόρου, ὅστις εἶχεν ἀποθάνει, χωρὶς σχεδὸν νὰ ρεῦσῃ αἷμα, διότι, ἐνεκα τῆς φύσεως τοῦ τραύματος, εἶχεν ἐπέλθει ἐσωτερικὴ αἱμορραγία, ἐπανέθεσεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κλίνης μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν τοίχον, καὶ, ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἐκάλεσε τὸν Γορανφλότον.

Ὁ μοναχὸς εἰσῆλθε.

Ἐπειτα συνέχισα

▲μλ.

ΣΥΖΥΓΟΥ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Διήγημα Εὐγενίου Σὺη.

Α'

Λέγουσιν ὅτι ὁ παράφρων εἶνε δυστυχής· ἀπεναντίας εἶνε εὐτυχής. Ὁ παράφρων οὐδέποτε ἀπατᾶται· νομίζει ἑαυτὸν βασιλέα, ὅστις οὐδέποτε ἀπόλλυσι τὸ κράτος τοῦ θεοῦ, οὐτινος ὁ βωμὸς οὐδέποτε βεβηλοῦται. Ὁ παράφρων εἶνε ὁ μόνος θνητός, ὅστις διέρχεται τὰς ἡμέρας του

εὐφροσύνας· ἀγνοεῖ τὰς ματαιότητας τοῦ κόσμου, αἰτῖνες ἀπονεικνοῦσι καὶ τράχυνουσι τὴν καρδίαν· ὅπως ὁ κῶδων, τὸν ὁποῖον φέρεῖ ἐν τῷ λαίμῳ τὸ ἀρνίον, ἤχει ἀπαύστως μὲν, ἀλλὰ μονοτόνως, οὕτω καὶ ἡ κεφαλή τοῦ παράφρονος μίαν μὲν, ἀλλὰ στερεὰν καὶ ἀδιάσειστον ἰδέαν περικλείει.

Ὁ παράφρων ἀγαπᾷ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους, καθόσον δι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε κακοὶ οὔτε φθονεροί· ἔχει ὅμως ἕνα, ἀλλ' ἀσπονδον, ἀδιάλλακτον ἐχθρόν, ὄντινα σφοδρῶς ἀπεχθάνεται· καὶ οὗτος εἶνε ὁ ἱατρός, καὶ τοι οὗτος προσπαθεῖ ν' ἀποδώσῃ αὐτῷ τὸ λογικόν.

Ταλαίπωρε παράφρων! δὲν ζητεῖς παρὰ τοῦ κόσμου εἰ μὴ χάρτινον διάδημα, καὶ ἐν τούτοις προσπαθοῦσι νὰ σοὶ ἀφαιρέσωσιν αὐτό! Ἀλλά, φεῦ! διατί ἡ κοινωνία ἀπασα νὰ σε μισῇ καὶ νὰ σε ἀπεχθάνηται, ἀτυχὲς πλάσμα; διατί, ἀντὶ παραμυθητικῶν λόγων, ν' ἀκούης εἰς τὰ ὠτά σου ἀνηχοῦσας σκληρὰς καὶ σπαραξικαρδίους λέξεις; Ὁ νοῦς σου προσηλωθῆ ἀπολύτως εἰς ἀπατηλὴν τινὴ ἰδέαν, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν σου, τὴν χαρὰν σου· νομίζεις ὅτι φέρεις διάδημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐνῶ εἶσαι μηδέν. Ὑπαγε· ἔχεις ἀνάγκην θεραπείας· ὑπάρχουσι καταστήματα πρὸς τοῦτο, ἀτινα ὀνομάζονται *Ψιλαθροπικὰ*.

Λέγουσιν ὅτι ὁ παράφρων εἶνε δυστυχής· ἀπεναντίας εἶνε εὐτυχής. Διέρχεται τὸν βίον του ἐν ἐnthουσιασμῷ, ἐν μέθῃ, ἐν ἐκστάσει. Ἡ παραφροσύνη εἶνε ὄνειρον, εἶνε ὄπτασια. Ὁ παράφρων εἶνε ποιητὴς αὐτοσχέδιος, καθηδύων τὰ ὠτά τῶν ἀκροατῶν του.

Ἀγαπᾶτε λοιπὸν τοὺς παράφρονας, οἵτινες ἐνοοοῦσι τὴν θέσιν των, καὶ ἀποστρέψετε τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες — καὶ περ καλούμενοι φρόνιμοι — ἀγνοοῦσιν αὐτήν...

Ἄν ἀμφιβάλης, ἀναγνώστα, περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ παράφρονος, ἀνάγνωθι τὴν ἐξῆς ὠραίαν καὶ ἀληθῆ ἱστορίαν.

Β'

Ἡ Πρέδια εἶνε ἐν τῶν ὠραιότερων καὶ πλουσιωτέρων χωρίων τῆς Ἀνδαλουσίας, τὴν ὁποίαν διασχίζει καὶ διαβρέχει ὁ ποταμὸς Γουαδαλέτας, καὶ ἦτις ἐνοῦται πάλιν διὰ γεφύρας, κτισθείσης ὑπὸ τῶν Ἀράβων. Δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τῆς γεφύρας ὑπάρχουσιν ὠραιόταται μικραὶ οἰκίαι, περιβαλλόμεναι ὑπὸ ὠραίων καὶ ποικιλοχρῶμων ἀνθῶν.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς πεδιάδος ὑπάρχει μεμονωμένη καὶ κομψή τις οἰκία. Γηραιοὶ φοῖνικες καὶ πυκναὶ ἀκακίαι καλύπτουσι καὶ ἐπισκιάζουσι τὴν οἰκίαν ταύτην· ὥστε δὲν βλέπει τις ἐξ αὐτῆς ἢ τὴν στέγην μόνον. Ἡ οἰκία αὕτη εἶνε τοῦ Ρομέρου.

Ὁ Ρομέρος κατήγετο ἐκ Μαδρίτης, οὐδεὶς δὲ ἐγνώριζε τὸν λόγον, δι' ὃν εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὸ ἔρημον καὶ ἀφανὲς ἐκεῖνο χωρίον τῆς Ἀνδαλουσίας.

Ὁ Ρομέρος εἶχεν ὡς μόνους συντρόφους γέροντά τινα ὑπηρέτην βοεμόν, ὠραῖον μέλανα ἵππον καὶ μέγαν λευκώτατον κυνηγετικὸν κύναν.

Οἱ ὄκητροὶ τῆς Πρέδιας οὐδὲν ἄλλο ἐγίνωσκον περὶ τοῦ Ρομέρου, εἰ μὴ ὅτι εἶχεν ὠραῖον καὶ μεγαλοπρεπὲς ἐξωτερικόν, ὅτι διέβαιεν ἐφιππος τὴν γέφυραν τοῦ Γουαδαλέτα καὶ ὅτι συνείθιζε νὰ στολίζῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου του δι' ἐρυθρῶν θυσάνων μεταξίνων, εἰς τὰς ἀκρας τῶν ὀπίσθων εἶχε προσαρτήσει μικροὺς ἐπιχρῶσους κωδωνίσκους μετ' ἀνθῶν ἐπιπλαστών, οἵτινες ἐλαμπον ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ἄλλ' ἐγίνωσκον καὶ τι πλέον· ὅτι ὁ ἵππος αὐτοῦ ὀνομάζετο *Πελλέκος* καὶ ὁ κύνων *Ἄρσα*. Διότι, ὁσάκις ὁ ὠραῖος οὗτος κύνων, ἀκολουθῶν πάντοτε κατὰ βῆμα τὸν κύριόν του, ἐπήδα περὶξ αὐτοῦ ἐκ χαρᾶς ἢ ἐδάγκανεν ἐλαφρῶς τὰ ὀπίσθια τοῦ εὐγενεοῦς *Πελλέκου* ὁ Ρομέρος ἔλεγεν ὀργίλως πρὸς αὐτόν: *Φύγε, Ἄρσα!* Κκι τὸ πτωχὸν ζῶον, ὑπεῖκον λυπηρῶς εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του, ἠκολούθει αὐτὸν ταπεινῶς, μετριάζον τὴν χαρὰν του καὶ ἐγείρον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρὸς τὸν κύριόν του τοὺς μεγάλους καὶ ἀνά μέσον τῆς λευκοτάτης καὶ δασυμάλλου κεφαλῆς του ἀπαστραπτόντας ὀφθαλμούς του.

Οὐδὲν ἦσσαν ἠγνούουν αἱ κάτοικοι τῆς Πρέδιας, οὐδ' ἠθέλησάν ποτε νὰ μάθωσι ποῖα μυστηριώδης χεῖρ εἶχε προσαρτήσει τὰ ἀνθη ἐκεῖνα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου του καὶ κεντίσει τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἣν ὁ Ρομέρος εἶχε προσαρτήσει ἐπὶ τοῦ πῖλου του, καὶ τὸν ὠραῖον ἐκ τριχάπτων λαίμηδέτην, ὃν ἔφερε περὶ τὸν λαίμῳ τῆς ἢ *Ἄρσα*. Καὶ ἐπὶ πλέον ἠγνούουν ὅτι ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ μακροῦ ξίφους τοῦ ἦν ἐγκεχαραγμένον ἐν ὄνομα.

Ἀλλὰ πῶς ἐδύναντο νὰ μάθωσι πάντα ταῦτα; Ὁ Ρομέρος εἶχεν αὐστηρὸν καὶ ὑπερήφανον τὸ ἦθος καὶ εἰς οὐδέναν ἐνεπιστεύετο τὰ μυστικά του.

Καθ' ἑκάστην ἐσπέραν, ὅτε ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο ὀπισθεν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἔβλεπον τὸν Ρομέρον ἐφιππον, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ κυνός του καὶ διευθυνόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς *Μεδινᾶς*... Ἄλλ' οὐδεὶς ποτε ἐτόλμησε ν' ἀκολουθήσῃ αὐτόν, καθόσον, καὶ ἂν τις ἐπεχειρῆι τοῦτο, τὸ ἄγριον καὶ ἀπαστραπτὸν βλέμμα τοῦ Ρομέρου, ἢ καταπληκτικὴ ταχύτης τοῦ *Πελλέκου* καὶ οἱ κατάλευκοι καὶ αἰχμηροὶ ὀδόντες τῆς *Ἄρσας*... ἠνάγκαζον αὐτὸν ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν πορείαν του.

Γ'

Ἐσπέραν τινὰ λοιπὸν ὁ Ρομέρος διέβη τὴν γέφυραν τοῦ Γουαδαλέτα, καθ' ἣν στιγμὴν αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύνοντος ἡλίου ἐχρῶσιζον τὰ ὕδατα αὐτοῦ, διευθυνόμενος πρὸς τὴν *Μεδινάν*.

Ἡ νύξ προοιωνίζετο ζοφερά.

Ἄφνης ὁ Ρομέρος ἔστρεψε τὰ ἦνια τοῦ ἵππου του πρὸς τὸ μέρος τῆς Πρέδιας, ἐστέναξεν ἐκ βάθους καρδίας καὶ ἐθώπευσε τὸν λαίμῳ τοῦ ἵππου του, ὅστις πάραυτα ἤρξατο τρέχων μετὰ ταχύτητος, προηγούμενης πάντοτε καὶ ὑλακτούσης ἐκ χαρᾶς τῆς *Ἄρσας*.

Ποῦ διευθύνεται λοιπὸν ὁ Ρομέρος; Ἐ-

πιστρέφει εἰς Πρέδιαν; Ὁχι... διότι ἀντὶ νὰ εἰσελθῆ εἰς τὸ χωρίον, διέρχεται αὐτὸ μακρόθεν καὶ τρέχει, τρέχει, ὡς ἀστραπή, πρὸς τὴν ἀγούσαν εἰς τὸ χωρίον Πουέρτο! Καὶ ἐν τοιαύτῃ ὀρμητικῇ ταχύτητι, ὁ μακδύας τοῦ Ρομέρου ἀπλοῦται ὡς σημαία, τὰ πλευρὰ τοῦ Πελιέκου αἰμοσταζοῦσιν, ἀμυσομένα ὑπὸ τῶν ἐγκεντριδῶν αὐτοῦ, καὶ ἡ Ἄρσα μόλις δύναται νὰ προφθάσῃ τὸ εὐγενὲς ζῶον... διότι ὁ Ρομέρος, προσηλωμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τίνος λευκῆς οἰκίας, ἥτις ὀλίγον κατ' ὀλίγον καθίστατο ὀρατὴ, θὰ ἔδιδεν ἴσως τὴν Ἄρσαν καὶ τὸν Πελιέκον καὶ αὐτὸν ἔτι τὸν γέροντα ὑπέρτερον του, ὅπως δυνηθῆ νὰ φθάσῃ ταχύτερον τὴν οἰκίαν ἐκείνην.

Ἡ οἰκία αὕτη ἦτο τοῦ δὸν Βαλταζάρ, τοῦ διασημοτέρου ταυρομάχου τῆς Ἰσπανίας, ὅστις, φονεύσας ποτὲ διὰ τοῦ ξίφους τοῦ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐπτά ταύρους ἐντὸς τοῦ ἰπυδρομίου, ἔλαβε παρὰ τῆς βασιλείσης ὡς δῶρον χρυσὴν τινα ἄλυσον, ζυγίζουσαν ἑκατὸν δουβλόρια, καὶ ὅστις δι' ἐνὸς βλέμματος ἠννόει τὴν τε ἡλικίαν καὶ τὴν δύναμιν ἐνὸς ταύρου, καὶ, ἐκ τῶν κεράτων αὐτοῦ, ἂν κατήγετο ἐκ τῆς Καστιλίας ἢ ἐκ τῆς Ἀραγωνίας. Ἄλλ' ἵνα ἔλθῃ ὁ Ρομέρος εἰς Πουέρτον, ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ δὸν Βαλταζάρ εἶχε μεταβῆ τὴν πρῶταν ἐκείνην εἰς Σεβίλλην, ὅπως παρευρεθῆ εἰς τὴν ἀναγγελθεῖσαν διὰ τὴν ἐπαύριον ταυρομαχίαν καὶ ὅτι, ἀφοῦ ἠκόνησε τὴν μακρὰν καὶ αἰχμηρὰν σπάθην του, εἶχε κοιμηθῆ, ὄνειρευθεὶς στεφάνους καὶ δάφνας...

Δ

Αἰφνης ὁ Ρομέρος ἐσταμάτησε καὶ, θεωπεύσας τὸν ἵππον του, ἔνευσε πρὸς τὸν κύνα, ὅστις εἶχε συσπειρωθῆ πρὸς τίνα μικρὰν θύραν, τῆς ὁποίας αὐτὸς εἶχε τὴν κλειδα... Ἄλλ' ἵνα ἔχῃ αὐτὸς τὴν κλειδα τῆς θύρας ἐκείνης, ἔπρεπε νὰ ἦνε πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος φίλος τοῦ δὸν Βαλταζάρ... διότι ἡ θύρα ἐκείνη ᾤδηγεῖ μὲν εἰς τὸν κῆπον τῆς οἰκίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ δωμάτια τῆς σενώρας Μείνας, συζύγου τοῦ δὸν Βαλταζάρ, ἣν ἠγάπα ἀπὸ καρδίας καὶ τὴν ὁποίαν ἔθεωρεῖ ὡς πολύτιμον ἀδάμαντα.

Ὅποια βαθυτάτη σιγή! Ὁ Ρομέρος ἐφθασε πλησίον τῆς θύρας τῶν δωματιῶν τῆς Μείνας, ἀφοῦ διήλθε μακρὸν τινα διάδρομον, κρατῶν τὴν ἀναπνοήν του! Ὅποια σιγή! Δὲν ἠκούοντο εἰ μὴ αἱ σφοδροὶ καὶ ἀλλεπάλληλοι παλμοὶ τῆς καρδίας του... καὶ ὁμως ἡ κατηραμένη θύρα ἐστράφη περὶ τοὺς στρόφιγγάς της... Αἰφνης ἐκράτησε τὴν ἀναπνοήν του, διότι εὐρέθη ἀπέναντι κοιμημένης τινὸς γραιίας, τὴν ὁποίαν ἐνόμισεν ὅτι ἀφύπνισεν... Ἄλλ' ὄχι ὁ Θεὸς εἶναι δίκκιος ὁ δὸν Βαλταζάρ εὐρίσκειται εἰς Σεβίλλην... καὶ ἡ γραιία ἐξακολουθεῖ κοιμημένη... Προχωρεῖ ἀκροποδητὴ καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μετὰ τῆς προφυλάξεως ἐκείνης, ἥτις μόνον εἰς τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς ἐραστὰς εἶνε κοινή... καὶ διέρχεται ἀπαράτηρατος.

Ἄπξ διελθὼν τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ὁ Ρομέρος ἤγειρε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡσεὶ εὐχαριστῶν τὸν Θεόν ὅτι ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ διέλθῃ μίαν εὐτυχῆ νύκτα μετὰ τῆς Μείνας ἐνόμιζεν ὅτι τοιαύτη νύξ ἦτο ἡ εὐδαιμονεστέρα τοῦ βίου του, ὅτι μετὰ τοιαύτην εὐτυχίαν, ὄφειλε νὰ ποθάνῃ... καὶ ὅτι τοσαύτη μαγεία θὰ τον ἐφόρευε... Καὶ ἡ ἰδέα αὕτη, ἰσχυροτέρα τῆς κρίσεως, ἰσχυροτέρα τῆς πειθοῦς... ἦτο ἀληθῆς προαισθησις.

Ὁ Ρομέρος ἦτο αἰσθηματίας καὶ εἶχε συνδέσει ἐπὶ ζωῆς του πολλὰς σχέσεις ἄλλὰ πρῶτον τότε εἶχεν ἀληθῶς ἐραστῆ. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν εἶχον διαταραξῆ τὴν γαλήνην τῆς καρδίας του τὰ ἀγρία καὶ ὀρμητικὰ κύματα τῆς δυστυχίας. Ἄλλ' ὅτε διέκρινε τὴν Μείναν κοιμημένην καὶ εἶδε τὸ ὄχρον καὶ ὄρατον πρόσωπόν της... ὦ! ἠσθάνθη πάραυτα ἐαυτὸν καταβεβλημένον ὑπὸ σπαραξικαρδίῳ καὶ ἀνεξηγήτῳ λύπῃς καὶ δάκρυα θερμὰ ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του εἰς τοιαύτην ἐνεξήγητον ἐκστασιν εὐρισκόμενος, σκληρὰν ἄμα καὶ παρήγορον, ὁ Ρομέρος ἠννόησε πάραυτα ὅτι εἰς πᾶν ἀληθὲς αἰσθημα ὑπάρχουσι πικρὰ συγκινήσεις, ἰδέαι ἀπαίσιαι ἀβεβαιότητος καὶ ἀπέλπιστος εὐτυχίας, ἰδέαι, ἐπιφέρουσαι ἐνίοτε τὸν θάνατον, καὶ τοῦτο, διότι ἴσως ἡ εὐτυχία, οὕσα τὸ τέρμα, εἰς ὃ βυθίζομεν τὴν ὑπαρξίν μας, ἀπορροφᾷ πᾶσαν ἰδέαν μας καὶ μας ρίπτει εἰς τὸ χάος...

Αἱ ἀπαίσιαι καὶ θλιβεραὶ αὗται ἰδέαι διήλθον, ὡς ἀστραπή, ἐκ τοῦ νοῦς τοῦ Ρομέρου. Αἰφνης συνήλθεν εἰς ἐαυτὸν καὶ, ὅπως ὁ ἀφυπνιζόμενος ὑπὸ μαγευτικοῦ ὄνειρου ἀδυνατεῖ νὰ πιστεύσῃ ἔτι ὅτι εἶνε ἔξυπνος, οὕτω καὶ ὁ Ρομέρος, βλέπων ἐαυτὸν πλησίον τῆς Μείνας, δὲν ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ τοσαύτην εὐτυχίαν.

— ὦ! ἔλεγε καθ' ἐαυτόν... ὦ! νὰ τὴν βλέπω ἐδῶ... κοιμημένην καὶ στηρίζουσαν τὴν ὠραιάν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ἀλαβαστρίνου βραχιονός της! Νὰ δύναμαι νὰ σπασθῶ τὰ ὠραία καὶ παμμέλανα βλέφαρά της καὶ τὰς ροδόχρους καὶ τρυφερὰς πρειάς της! Νὰ δύναμαι νὰ θεωπέσω τὰ πάλλευκα καὶ ἤδη γυμνὰ στήθη της καὶ νὰ αἰσθανθῶ τὴν αὔραν τῶν ροδίνων χειλέων της!... καὶ νὰ μὴ τολμῶ!...

«Καὶ ἐν τούτοις πᾶν ὅ,τι βλέπω, θὰ ἦνε ἐντὸς ὀλίγου ἰδικόν μου! Αὕτη, ἡ τοσοῦτον παρὰ τοῦ κόσμου ἐκθειάζομένη, τὴν ὁποίαν ἤδη δὲν τολμῶ νὰ ἐγγίσω αὕτη, ἡ ἀποκρύπτουσα ἀπὸ τὰ αὐθάδη τοῦ κόσμου βλέμματα τὰς ὠραίας ὠλένας της καὶ τοὺς γραφικὸὺς βραχιονὰς της αὕτη, ἡ ἐνώπιον τοῦ κόσμου ἀποτεινύουσα εἰς ἐμὲ λέξεις ψυχρὰς καὶ μονοσυλλάβους... αὕτη μετ' ὀλίγον θάποτεινῃ εἰς ἐμὲ λέξεις πλήρεις ἔρωτος καὶ τρυφερὰς ἀγάπης. Θὰ ἐνώσῃ τὰ χεῖλη της μετὰ τῶν χειλέων μου καὶ ἡ χεὶρ της θὰ θεωπέσῃ τὴν κόμην μου. Αὕτη, ἥς τινος αἰ καλλίσαι μ' ἐγόητευσαν, ἐντὸς ὀλίγου θὰ μ' εἴπῃ: «Ἐἴμαι ἰδική σου... ἀνήκω εἰς σὲ καὶ μόνον, ὦ πολυπόθητε ἐραστὰ μου εἰς σὲ καὶ μόνον ἡ καρδία μου δωρεῖται τὰ θέληγτρα μου...

διότι τώρα ἀρχίζω νὰ ἐνοῶ τὴν εὐτυχίαν μου, τοῦτέστιν ὅτι εἶμαι ὠραία...»

Καὶ ἔλαβε λυχνίαν, φωτίζουσαν εἰκόνα τινὰ τῆς Παναγίας καὶ ἐπλήσιασεν αὐτὴν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κοιμημένης Μείνας. Ἄλλ' αἰφνης ἐναπέθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ, κλίνας εἰς τὸ οὖς τῆς ἐρωμένης του,

— Ἄγγελέ μου, τῆ λέγει χαμηλοφῶνως, εἶμαι ἐγὼ... μὴ φοβοῦ.

Τὰ χεῖλη τῆς νεαρῆς γυναίκης διεστάλησαν καὶ ἐψιθύρισαν

— Ρομέρε μου... ἄγγελέ μου...

Καὶ τὰ δάκρυά της, μιγέντα μετὰ τοῦ Ρομέρου, ἐπνίγον τὴν φωνὴν της... Ὁ μὲν παρεκάλει, ἡ δὲ ἠρνεῖτο. Ἄλλὰ τοσοῦτον πάθος ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ κόνησιν της, ὡς τε ὁ Ρομέρος καθίστατο ἐκτὸς ἐαυτοῦ ἐξ ἔρωτος καὶ, θλίβων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του!

— ὦ! ἄγγελέ μου, τῆ ἔλεγε, μόνον τὸν ἔρωτά σου θέλω... βλέπεις! ἀγαπῶ μᾶλλον ἐν βλέμμα σου γλυκῷ ἢ μυρία ἀκούσια φιλήματά σου... δὲν ζητῶ τι παρὰ σοῦ... εἰμὴ μόνον τὸν ἔρωτά σου... εἰς αὐτόν θ' ἀφιερῶσω τὴν ζωὴν μου, τὰς ἐλπίδας μου, τοὺς πόθους μου! Ἄγγελε τῆς ζωῆς μου, δὲν ζητῶ ἄλλο τι παρὰ σοῦ... εἰμὴ μόνον νὰ σε λατρεύω, ἀγάπη μου!

Συγκινηθεὶσα εἰς τοὺς λόγους του, ἡ Μείνα τῷ λέγει:

— Θέλεις λοιπὸν ν' ἀποθάνω; ἢ θέλεις νὰ παραφρονήσω;... εἶπε... τί θέλεις;... θέλεις νὰ παραφρονήσω;... Ἄ!... καὶ... θὰ ἴδῃς πόσον σὲ ἀγαπῶ...

Καὶ τὰ χεῖλη της, ὡς ἐξ ἐνοστίκτου, προσεκολλήθησαν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Ρομέρου... καὶ οἱ βραχιόνες της περιέβαλον τὴν κεφαλὴν του καὶ ἀπέθεσαν αὐτὴν εἰς τὸ μέρος τῆς καρδίας της, ἥτις ἔκκειεν ἐξ ἔρωτος... διότι ἠγάπα ἐμμανῶς τὸν Ρομέρον ἢ Μείνα... Καὶ ἐπειτὰ... ἐπειτὰ μόλις ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ εἴπῃ:

— Καὶ ἡ Παναγία, Ρομέρε μου;... μὰ εἶδεν ἄρ' ἄγε;... Ἄ! ὄχι ἦτο κεκαλυμμένη διὰ τοῦ παραπετάσματος, ἄγγελέ μου...

Ἔπεται τὸ τέλος

Σ**

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΥΠΟ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΣΟΥΛΙΕ.

ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΥΠΟ ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΣΕΒΑΛΙΕ.

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ ΥΠΟ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Αἰζηνοὺς ἤδη τοῦ Β' ἔτους, παρακαλοῦμεν τοὺς κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἀρβῆμενον Γ' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθὼς διακόπτεται ὀριστικῶς τὸ φύλλον εἰς πάντα μὴ πληρῶσοντα.

Φύλλα προηγούμενα εὑρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, τιμώμενα ἀντὶ λεπτῶν 10 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ 20 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἔξωτερικῷ, ἀποστέλλονται δὲ εἰς τὸν αἰτήσοντα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.